

MEI - JUNI 2020

Informatieblad

De verordening van de inperkende maatregelen vanwege het coronavirus en sommige reacties hierop, waaruit meer misverstand dan “Mis-verstand” bleek, bewogen ons priesters opnieuw te spreken over het wezenlijke en het belang van de H. Mis, waarvan Pater Pio toch zei, dat “als de mensen haar waarde zouden beseffen, de carabinieri (politie) dagelijks aan de kerkdeuren zouden moeten staan om in de aanloop de orde te handhaven”. Door deze monnik liet de goddelijke Voorzienigheid de mensheid nog eens zien wat de H. Mis eigenlijk is, juist vóórdát het misvormd nieuw missaal kwam. Over het belang van de Mis gesproken, kon de Brief aan Vrienden en Weldoeners, nr. 89, van de Priesterbroederschap St. Pius X niet treffender zijn! Uw aandacht wil ik vragen voor de sublieme uitleg over Mis en Eucharistie van onze Algemeen Overste Don Davide Pagliarani, welke u in dit blad hopelijk zult lezen!

“Ik kan niet te Communie gaan, dus heb ik geen Mis of hoef ik niet naar de Mis” is een totaal verkeerd idee. De zondagsheiliging bestaat o.a. uit het deelnemen aan de Mis. Dat is erbij zijn, en wel met offergezindheid, want bij gebrek hieraan, kan er geen offer zijn. “Mijn en uw offer,” zegt de priester in het *Orate fratres*. Deelnemen aan de Mis is dus ten offer gaan, is naar Calvarië gaan, waar we Maria onder het kruis vinden, die, sterk in geloof en vertrouwen, als eerste – ons tot voorbeeld – Jezus op Zijn kruisweg heeft gevolgd. Bij de offerande, terwijl de priester de pateen een weinig opheft en de grote hostie de Vader aanbiedt, doet u de geestelijke offerande, dat is het aanbieden van zichzelf met al uw plichten van staat, goede werken en lijden van de voorbije week. Te Communie gaan is op z’n innigst deelnemen aan het Offer van Onze Heer, maar is voor de zondag niet per se de verplichting; dat is het wel tenminste éénmaal per jaar rond Pasen voor de minimalisten. Ongeoorloofd samenwonenden bijv. moeten dus wel degelijk naar de Mis op zondag, al kunnen ze niet te Communie. Door niet naar de Mis te gaan, wordt er nog een zonde bijgevoegd.

In deze tijd van ziekte mag u thuis de H. Mis bidden uit uw missaal of via de livestream volgen (www.youtube.com/c/FSSPXAantwerpen) en daarbij een geestelijke Communie doen, zolang de dispensatie duurt natuurlijk. Verzuim dit niet! Hopelijk komt er spoedig een einde aan deze situatie, maar draagt die wel bij tot een groter verlangen naar de H. Mis en de H. Communie!

Pater Pagliarani: “De H. Mis is de voortzetting van het Kruisoffer, en de H. Eucharistie is de vrucht. ... De Mis hernieuwt onze zielen in de mate waarin wij aan het mysterie van het Kruis deelnemen en het ons eigen maken, niet alleen door een ritus bij te wonen die ons geloof in het Offer uitdrukt, maar ook door zelf in dat Offer op te gaan, zodanig dat het volmaakt het onze wordt en tegelijk volmaakt dat van Onze Heer blijft. Om dat te bereiken en

zichzelf met Onze Heer op te offeren is het eerst en vooral nodig om het Kruis oprecht te aanvaarden, met alle gevolgen van dien. Het gaat erom ... om alles te offeren met en door Onze Heer: ons ego, onze wil, ons hart, onze verlangens, onze ambities, onze genegenheden, in één woord, wat we zijn en wat we hebben, en zelfs onze frustraties. ... En het is na die gehele overgave van onszelf, hernieuwd in elke Mis, dat we in staat zijn om God in ruil te ontvangen: de H. Eucharistie. ... Wie Onze Heer ontvangt en in Hem leeft, verliest immers beetje bij beetje elk ander verlangen. 'Vrede laat Ik u na, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik hem u.' (Jh. 14, 27) 'Vader, Ik wil, dat zij die Gij Mij hebt gegeven, met Mij mogen zijn waar Ikzelf ben; dat ze Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen' (Jh. 17, 24) Door de H. Eucharistie laat Hij die vereniging beginnen en bereidt Hij reeds de eeuwigheid voor, door dit onderpand van het eeuwige leven".

De Zondagsmis is ook een zending: *Ite missa est!* Zo wordt u de nieuwe week ingestuurd. Met andere woorden: ga, het offer is nu voltrokken, en maak het weer waar, het Levensbrood maakt u sterk! Leef de Mis! Dat is het christelijk leven! De H. Paulus doelt hierop: "Wees blij in de hoop, geduldig in het lijden, volhardend in het gebed". (Rom. 12, 12) In zijn boek *Leven met God* schrijft Pater Naaijens: "De blijdschap steunt namelijk op de hoop, en onze hoop is Christus. ... De blijdschap verdubbelt ons uithoudingsvermogen. Dan kunnen we geduldiger zijn in het lijden, dat ons dagelijks bezoekt; misschien niet zo opvallend, maar gewoonlijk op een zeer gevoelige wijze. Wie dan dadelijk versombert, handhaaft zijn christelijk standpunt niet. Het dagelijks lijden wordt ons toegezonden als een beproeving, als een oefening in het geduld. Het geduld is nodig in de omgang met degenen die lastiger (nog lastiger) zijn dan wij. Het geduld is nodig als wij de zwakheid van onze gezondheid, die ons remt of onmachtig maakt, pijnlijk moeten voelen. Het is nodig bij het dragen van onze eigen fouten en gebreken, bij het ondervinden van onze beperktheid. Het helpt heilig te worden. Volgens de H. Teresia van Lisieux doet onze natuur ons schatten verwerven. 'Mijn God,' zegt zij, 'Gij ziet waartoe ik in staat ben als Gij mij niet draagt'. God wil wel helpen, zelfs voortdurend helpen ... maar Hij wil gevraagd worden. Dus moeten wij altijd bidden! Ons vragen is het bewijs van ons vertrouwen op Hem, van afhankelijkheid, van liefde, van goede wil. Het gebed mag niet afhankelijk gesteld worden van ons gevoel, van een ogenblikkelijke neiging alleen. De wortel van ons gebed ligt veel dieper: het geloof in Gods grote goedheid ... ". En danken we de H. Mis niet aan Zijn goedheid? Ze is een goddelijke uitvinding, die ons bij het Kruisoffer doet aansluiten. Vooral de Mis, dit Offer en gebed bij uitstek, is een krachtbron voor ons christelijk leven met al zijn eisen!

Pater Carlo de Beer

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 31 Paulus VI, een liberale Paus

U zult zich misschien afvragen: Hoe is het mogelijk dat het liberalisme heeft kunnen triomferen door pausen als Johannes XXIII en Paulus VI, en door een concilie? Is die catastrofe wel te verenigen met de door Onze Heer aan Petrus en aan Zijn Kerk gedane belofte: “De poorten van de hel zullen haar niet overweldigen” (Mt. 16, 18), en: “Ik ben met u alle dagen tot het einde van de wereld” (Mt. 28, 20)? Ik denk dat daar geen tegenspraak in steekt. Want voor zover die pausen en het concilie hebben nagelaten of geweigerd om zich te beroepen op hun onfeilbaarheid, om een beroep te doen op dat charisma dat hun door de H. Geest is beloofd, mits ze er gebruik van willen maken – wel, in die mate hebben ze kunnen dwalen of, nog erger, door nalatigheid of medeplichtigheid de vijand in de Kerk kunnen laten binnendringen. In hoeverre waren ze medeplichtig? Aan welke fouten waren ze schuldig? In welke mate kwam zelfs hun hele beleid op losse schroeven te staan?

Het is duidelijk dat de Kerk eens een oordeel zal vellen over dat concilie en die pausen. Daar is niet aan te ontkomen. Hoe zal vooral Paus Paulus VI beoordeeld worden? Sommigen beweren dat hij een ketter, een scheurmaker en afvallige was. Anderen menen te kunnen aantonen dat Paulus VI onmogelijk het welzijn van de Kerk op het oog kan hebben gehad en dat hij dus

Paus Paulus VI

geen paus was. Dat is de stelling van de *Sedes vacans* (de onbezette Stoel, in Nederland bekend als de groep van de “Sedesvacantisten”). Ik zeg niet dat die meningen niet geschraagd worden door enkele argumenten. Misschien, zult u me zeggen, zal men over dertig jaar verborgen dingen ontdekken, of elementen die de tijdgenoten hadden moeten opvallen, beter zien (bijv. beweringen van die paus die absoluut in strijd zijn met de traditie van de Kerk, enz.) ... Misschien. Maar ik geloof niet dat het noodzakelijk is om zijn toevlucht te nemen tot die verklaringen. Ik meen zelfs dat het verkeerd is, die hypothesen te volgen.

Anderen menen simplistisch dat er toen twee pausen waren: de ene, de ware, zat gevangen in de kelders van het Vaticaan, terwijl de andere, de bedrieger, de dubbelganger, tot groot ongeluk van de Kerk op de troon van Petrus zetelde. Er zijn boeken verschenen over “de twee

pausen”, steunend op openbaringen van een door de duivel bezeten persoon en op zogenaamd wetenschappelijke argumenten die bijv. verzekeren dat de stem van de dubbelganger niet die van de echte Paulus VI is!

Weer anderen menen tenslotte dat Paulus VI niet verantwoordelijk was voor zijn daden. Hij was immers de gevangene van zijn omgeving en zelfs een slachtoffer van verdovende middelen, wat zou blijken uit verscheidene getuigenissen die een fysiek uitgeputte paus tonen die moet worden ondersteund, enz. ... Ook die oplossing is naar mijn mening te simplistisch, want dan hoefden we maar op de volgende paus te wachten. Welnu, we hebben een andere paus gekregen (Ik bedoel niet Johannes Paulus I, die slechts een maand heeft geregeerd.): Johannes Paulus II, en die heeft de door Paulus VI getrokken lijn onveranderlijk voortgezet.

De echte oplossing lijkt me een andere te zijn, veel gecompliceerder, pijnlijker en smartelijker. Ze wordt ons geleverd door een vriend van Paulus VI, kardinaal Daniélou. In zijn door een familielid gepubliceerde *Mémoires* zegt die kardinaal zonder er doekjes om te winden: “Het is zonneklaar dat Paulus VI een *liberale paus* is”.

Die oplossing lijkt historisch de meest waarschijnlijke: deze paus kan worden beschouwd als een vrucht van het liberalisme, omdat heel zijn leven doortrokken was van de invloed van mensen uit zijn omgeving of van hen die hij als zijn meesters had gekozen, en dat waren liberalen.

Hij maakte geen geheim van zijn liberale sympathieën. Op het concilie waren de vier moderatoren die hij in plaats van de door Johannes XXIII benoemde voorzitters aanstelden, met kardinaal Agagianian (curiekardinaal zonder persoonlijkheid) de kardinalen Lercaro, Suenens en Döpfner. De laatste drie waren liberalen en vrienden van Paulus VI. De voorzitters werden naar de achtergrond geschoven, naar de ereloge, en die drie moderatoren gingen de debatten van het concilie leiden. Zo ondersteunde Paulus VI tijdens heel het concilie de liberale fractie die zich verzette tegen de traditie van de Kerk. Dat is bekend, Paulus VI heeft (dat heb ik u geciteerd) op het einde van het concilie letterlijk de woorden van Lamennais herhaald: “De Kerk vraagt alleen maar om vrijheid” – een leer die door Gregorius XVI en Pius IX is veroordeeld!

Men kan dus niet ontkennen dat Paulus VI sterk onder invloed stond van het liberalisme. Dat verklaard de historische evolutie die de Kerk in de laatste decennia heeft meegemaakt en dat karakteriseert heel goed de persoonlijke houding van Paulus VI. Ik heb u gezegd dat de liberaal een mens is van eeuwige tegenspraak: hij belijdt beginselen, maar doet het tegenovergestelde ervan en zit voortdurend met zichzelf in de knoop.

Laat ik u een paar voorbeelden geven van die these-antithese stellingen die door Paulus VI zo handig zijn geponeerd als puur onoplosbare problemen, een weerspiegeling van zijn angstige en paradoxale geest. De encycliek *Ecclesiam suam* van 6 aug. 1964, het handvest

van zijn pontificaat, geeft er een voorbeeld van:

“Als de Kerk, zoals Wij hebben gezegd, zich echt realiseert wat de Heer van haar wil, komt er in haar het gevoel van een buitengewone begenadiging op waar zij uitdrukking aan moet geven. Tevens is ze zich helder bewust van een zending die haar krachten te boven gaat en van een boodschap die ze moet verspreiden. Dat is de *missie-opdracht*, dat is de plicht tot apostolaat (...). Wij weten heel goed: “Ga en onderwijs alle volkeren” is het laatste gebod van Christus aan Zijn apostelen. Die definiëren hun onweersprekelijke zending door de naam ‘apostelen’ zelf”.

Dat is de these. Maar onmiddellijk daarna volgt de antithese.

“Naar aanleiding van die innerlijke liefdesimpuls die zich wil uiten in een uiterlijke, zichtbare gave, zullen Wij ons bedienen van de tegenwoordig gebruikelijke naam ‘*dialoog*’. De Kerk moet in dialoog treden met de wereld waarin ze leeft. De Kerk wordt woord, de Kerk wordt boodschap, de Kerk wordt gesprek”.

Tenslotte komt de poging tot synthese, die de antithese alleen maar bevestigt:

“(…) Alvorens de wereld te bekeren, beter nog, om haar te bekeren moet men er mee in contact komen en er mee spreken”.¹

Ernstiger en kenmerkend voor de liberale psychologie van Paulus VI zijn de woorden waardoor hij na het concilie

verklaarde dat het Latijn in de liturgie werd afgeschaft. Na te hebben herinnerd aan alle weldaden van het Latijn, een gewijde, onveranderlijke en universele taal, vraagt hij in naam van de aanpassing het “opofferen” ervan, ofschoon hij moet bekennen dat het een groot verlies voor de Kerk zal zijn! Hier volgen de eigen woorden van Paus Paulus VI, aangehaald door Louis Salleron in zijn werk *La nouvelle messe*:²

Op 7 maart 1965 verklaarde hij de op het Sint Pietersplein verzamelde gelovigen:

“De Kerk brengt een offer door afstand te doen van het Latijn, een gewijde, schone, expressieve, elegante taal. Ze heeft eeuwen van traditie en van eenheid van taal opgeofferd voor een steeds sterker wordend verlangen van universaliteit”.

Op 4 mei 1967 was dat “offer” volbracht door de instructie: *Tres abhinc annos*, die het gebruik van de volkstaal invoerde voor het hardop bidden van de Canon van de Mis.

Dat “offer” volgens Paulus VI scheen definitief. Op 26 november 1969, toen hij de nieuwe misritus voorstelde, verklaarde hij zich nader:

“Niet het Latijn, maar de omgangstaal zal de voornaamste taal van de Mis zijn. Voor allen die de schoonheid en de kracht van het Latijn kennen, die weten hoe geschikt het is om het heilige uit te drukken, zal het zeker een groot offer zijn om het te moeten afstaan voor de omgangstaal. Wij verliezen de taal

Latijns missaal

van de christelijke eeuwen, wij worden als het ware profane indringers in het literaire domein van de gewijde expressie. Zo verliezen wij grotendeels deze bewonderenswaardige en onvergelijkelijke, kunstzinnige en spirituele rijkdom van de gregoriaanse zang. Wij hebben zeker reden om bedroefd te zijn, ja zelfs ontredderd”.

Alles zou Paus Paulus er dus van af moeten houden om dat “offer” te bewerkstelligen en hem moeten overhalen om het Latijn te behouden. Maar nee: hij scheidt, heel vreemd, een masochistisch genoegen in zijn ontreddering, hij zal handelen tegen de beginselen die hij pas heeft opgesomd en hij zal het “offer” verordenen “om het gebed te kunnen begrijpen”; een drogreden en voor modernisten slechts een voorwendsel.

Nooit is het liturgisch Latijn een hinderpaal geweest voor de bekering van de ongelovigen of voor hun christe-

lijke opvoeding, integendeel, de eenvoudige volkeren van Afrika en Azië houden van het gregoriaans en van de ene, gewijde taal, het teken dat zij bij de katholieke wereld behoren. En de ondervinding bewijst dat daar, waar het Latijn door de missionarissen van de Latijnse Kerk niet verplicht werd gesteld, het zaad van toekomstige schisma’s werd uitgestrooid.

Paulus VI spreekt dan zijn tegenstrijdig oordeel uit:

“Het antwoord lijkt banaal en alledaags,” zegt hij, “maar het is juist, omdat het menselijk en apostolisch is. Het begrijpen van het gebed is kostbaarder dan de oude zijden kleren waarmee het koninklijk was uitgedost. Kostbaarder is de deelname van het volk, van het volk van deze tijd, dat duidelijk wil worden aangesproken, op een begrijpelijke manier, die het kan vertalen in zijn profane omgangstaal. Als de edele

Latijnse taal ons afsneed van de kinderen, de jongeren, de wereld van de arbeid en het zakenleven, als die taal een ondoorzichtig scherm was in plaats van een helder kristal, zouden wij, mensenvissers, ons dan niet misrekenen door haar met uitsluiting van al de andere te blijven gebruiken als taal voor het gebed en van de godsdienst”.

Helaas, welk een zinsverbijstering! Wie belet mij om in mijn taal te bidden? Maar het liturgisch gebed is geen privégebed, het is het gebed van heel de Kerk. Bovendien, nog een jammerlijke verwarring, de liturgie is geen *onder-richt* voor het volk, maar een door het christenvolk aan God bewezen *eredienst*. De catechismus is één ding, de liturgie is iets anders! Voor het in de Kerk verzamelde volk gaat het er niet om dat “men het duidelijk toespreekt”, maar dat het God zo mooi, zo heilig en zo plechtig mogelijk kan loven! “In mooie vormen tot God bidden”, dat was de liturgische stelregel van de H. Pius X. Wat had hij groot gelijk!

U ziet het, de liberaal is een paradoxale en verwarde geest, beangstigd en vol tegenspraken. Zo was Paulus VI zeker. Louis Salleron drukt het zeer juist uit, als hij het fysieke uiterlijk van Paulus VI beschrijft. Hij zegt: “*Hij heeft een dubbel gezicht*”. Hij spreekt niet over dubbelhartigheid, want die term drukt een profane neiging uit om te bedriegen, wat bij Paulus VI niet het geval was. Neen, het is een dubbel personage met een gezicht dat met zijn contrasten de tweespalt uitdrukt: nu eens traditioneel in woorden, dan weer modernistisch in daden; nu eens katholiek in zijn

premissen, dan weer progressief in zijn conclusies, iemand die niet veroordeelt wat hij zou moeten veroordelen en die veroordeelt wat hij zou moeten behouden!

Nu, door die psychologische zwakheid heeft deze paus aan de vijanden van de Kerk een ideale gelegenheid, een belangrijke mogelijkheid geboden om zich van hem te bedienen. Terwijl hij een katholiek, of half katholiek (als men wil) gezicht bewaarde, aarzelde hij niet de traditie tegen te spreken, heeft hij zich een voorstander getoond van verandering die ommekeer en vooruitgang werd genoemd, en is hij meegelopen met alle vijanden van de Kerk, die hem hebben aangemoedigd. Hebben we op een dag in 1976 in de *Izvestia*, het orgaan van de communistische partij in de Sovjet-Unie, niet de eis gelezen dat Paulus VI in naam van Vaticanum II mijzelf en Ecône zou veroordelen? Ook het Italiaanse communistische dagblad *Unita* had bij gelegenheid van mijn predicatie in Rijssel op 29 augustus 1976 een hele pagina nodig voor hetzelfde verzoek, omdat het woedend was over mijn aanvallen op het communisme! “Realiseer u,” werd er aan het adres van Paulus VI geschreven, “realiseer u het gevaar dat Lefebvre vertegenwoordigt en zet het prachtige werk van toenaadering, dat met de oecumenische beweging van Vaticanum II begonnen is, voort!” Wel wat gênant, zulke vrienden te hebben, vindt u niet? Een treurig voorbeeld van een regel waar wij al de aandacht op hebben gevestigd: het liberalisme voert via het compromis naar het verraad.

De psychologie van zo'n liberale paus is makkelijk te begrijpen, maar men kan ze moeilijker verdragen! Ze brengt ons namelijk in een heel netelige situatie tegenover zo'n leider, en dat geldt zowel voor Paulus VI als voor Johannes Paulus II ... In de praktijk moet onze houding steunen op een voorafgaande onderscheiding, die noodzakelijk geworden is door de buitengewone omstandigheden van een voor het liberalisme gewonnen paus. Die onderscheiding komt hierop neer: als de paus iets zegt dat met de traditie overeenstemt, volgen wij hem; als hij iets zegt dat tegen ons geloof in gaat, of als hij iets aanmoedigt of toelaat dat schadelijk is voor ons geloof, dan kunnen we hem niet volgen! Wij handelen zo om de fundamentele reden dat Kerk, paus en hiërarchie *in dienst staan van het geloof*. Zij maken het geloof niet, zij moeten het dienen. *Het geloof wordt niet gemaakt, het is onveranderlijk, het wordt overgeleverd*.

Daarom kunnen wij de daden van die pausen, die tot doel hebben een tegen de traditie gericht optreden te bevestigen, niet volgen: deden we dat, dan zouden we meewerken aan de zelfver-

nietiging van de Kerk, aan de verwoesting van ons geloof!

Welnu, het is duidelijk dat hetgeen ons voortdurend wordt gevraagd – de volledige onderwerping aan de paus, de volledige onderwerping aan het concilie, het aannemen van alle liturgische hervormingen – strijdig is met de traditie voor zover paus, concilie en hervormingen ons ver van de traditie wegvoeren, zoals de feiten ieder jaar sterker bewijzen.

Daarom is die vraag aan ons een vraag om mee te werken aan de ondergang van het geloof. Onmogelijk! De martelaren zijn gestorven om het geloof te verdedigen. Wij hebben de voorbeelden van christenen die om hun geloof gevangengenomen, gefolterd en naar concentratiekampen gestuurd werden. Eén korreltje wierook voor de afgod en zie, ze zouden hun leven hebben gered. Men heeft mij eens aangeraden: “Teken, teken dat u alles aanvaardt en ga daarna maar door zoals tevoren”. – Neen, men speelt niet met zijn geloof!

1. *Documents pontificaux de Paul VI*, 1964, Ed. St. Augustin, Saint-Maurice, p. 677-679.

2. *Collection Itinéraires*, NEL, 2e édition, 1976, p. 83.

Hoofdstuk 32

De naconciliaire hervormingen: een zelfmoord-liberalisme

Eerlijke mensen met een min of meer juiste kijk op de gebeurtenissen spreken van “de crisis van de Kerk” om de tijd van na het concilie aan te duiden. Vroeger sprak men van “de crisis van het arianisme”, “de crisis van het protestantisme”, maar nooit van “de crisis van de Kerk” ...

Maar ongelukkig genoeg zijn niet allen het erover eens die tragedie aan dezelfde oorzaken toe te schrijven. Kardinaal Ratzinger bijv. ziet de crisis wel, maar pleit het concilie en de naconciliaire hervormingen van alle schuld vrij. Hij begint met te erkennen dat er een crisis is:

Openingstoespraak Vaticanum II van Paus Johannes XXIII

“De resultaten die uit het concilie zijn voortgevloeid, schijnen vreselijk in strijd te zijn met de verwachting van iedereen, te beginnen met die van Paus Johannes XXIII, en vervolgens die van Paulus VI (...) De pausen en de concilievaders verwachtten een nieuwe katholieke eenheid, maar men is in tegendeel terechtgekomen in een onenigheid die, om de woorden van Paulus VI te herhalen, van zelfkritiek schijnt te zijn overgegaan op zelfvernietiging. Men verwachtte een nieuw enthousiasme, maar dat liep in tegendeel al te vaak uit op verveling en ontmoediging. Men verwachtte een sprong voorwaarts, maar werd in tegendeel geconfronteerd met een steeds verder voortschrijdend proces van verval”.¹

Ziehier hoe de kardinaal vervolgens de crisis verklaart:

“Ik ben ervan overtuigd dat de schade die wij in deze twintig jaar hebben geleden, niet te wijten is aan het ‘echte’ concilie, maar aan het feit dat er, *bin-*

nen de Kerk, verborgen agressieve en middelpuntvliedende krachten losgebroken zijn; en *daarbuiten* is de schade toe te schrijven aan het effect van een culturele revolutie in het Westen: een hoger ontwikkelde middenstand die zich laat gelden, een nieuwe ‘bourgeoisie in de dienstverlenende sector’ met haar radicaal-liberale ideologie van het individualistische, rationalistische, hedonistische type”.²

En nog een beetje verder stelt kardinaal Ratzinger aan de kaak wat volgens hem de ware “binnenkerkelijke” oorzaak van de crisis is: een “anticonciliaire geest”.

“Reeds tijdens de zittingen, maar in de periode daarna hoe langer hoe sterker, heeft een zogenaamde ‘conciliaire geest’, in werkelijkheid een echte ‘anti-geest’, verzet geboden. Volgens die verderfelijke ‘Konzils-Ungeist’ zou alles wat ‘nieuw’ is (of zogenaamd nieuw: hoeveel oude ketterijen zijn er in deze jaren niet voorgesteld als nieuwigheden!) onder alle omstandigheden

beter zijn dan wat er was of is. Dat is de anti-geest, volgens welke de kerk-geschiedenis zou moeten beginnen na Vaticanum II, dat beschouwd wordt als een soort nulpunt.”³

Dan stelt de kardinaal zijn oplossing voor: terugkeer naar *het ware concilie*, door het niet te zien “als een vertrekpunt waar men zich in allerijl van verwijderd, maar veeleer als een basis waarop een stevig gebouw moet worden opgetrokken”.

Ik wil de *uitwendige* oorzaken van de crisis in de Kerk, met name de liberale en genotzieke mentaliteit die zich van de maatschappij, zelfs de christelijke, meester heeft gemaakt, best in aanmerking nemen, maar vraag me dan wel af wat Vaticanum II heeft gedaan om er zich tegen te verzetten. Niets! Of liever, Vaticanum II heeft die ontwikkeling alleen maar bevorderd! Een vergelijking moge dat verduidelijken:

Wat zou u denken, als bij een dreigende springvloed de Nederlandse regering zou besluiten een bres te slaan in de dijken om de schok te vermijden? En als ze zich, nadat heel het land was ondergelopen, zou verontschuldigen met: “Daar kunnen wij niets aan doen, dat kwam door de springvloed!” Wel, dat was precies de houding van het concilie. Het heeft alle traditionele afdammingen tegen de geest van de wereld open gezet en de “opening naar de wereld” uitgeroepen; door de godsdienstvrijheid, door de pastorale constitutie *De Kerk in de wereld van deze tijd* (*Gaudium et Spes*), die niet de anti-geest zijn, maar zelfs juist de geest van het concilie.

Wat de anti-geest betreft, ik neem best aan dat die tijdens en na het concilie de kop opstak met de radicaal-revolutionaire ideeën van mensen als Küng, Boff enz. ... die de Ratzingers en Congars ver achter zich lieten. Ik geef toe dat die anti-geest de seminaries en universiteiten totaal heeft vergiftigd. De schade daar ziet de hoogleraar en theoloog Ratzinger heel goed: het is zijn domein.

Maar ik stel twee dingen vast: wat kardinaal Ratzinger de “anti-geest van het concilie” noemt, is slechts het eindresultaat van theorieën die door theologen als experts op het concilie geloosd zijn! Tussen de geest van Vaticanum II en de anti-geest zie ik slechts een graadverschil, en die anti-geest heeft mijns inziens de geest van het Concilie beslissend beïnvloed. – Anderzijds moet de geest van het concilie, die liberale geest die ik in het voorgaande uitvoerig heb geanalyseerd⁴ en die de wortel is van bijna alle conciliaire teksten en van alle hervormingen die daarop zijn gevolgd, zelf in staat van beschuldiging worden gesteld.

Anders gezegd: “Ik beschuldig het concilie”⁵ schijnt me het noodzakelijke antwoord op het “ik spreek het concilie vrij” van kardinaal Ratzinger. Ik bedoeld dit: ik houd staande en zal bewijzen, dat de crisis van de Kerk in essentie kan worden teruggevoerd tot de naconciliaire hervormingen, afkomstig van de hoogste Kerkelijke autoriteiten, en tot de toepassing en de richtlijnen van Vaticanum II. Er is toch niets marginaals of geheimzinnigs aan de essentiële oorzaken van de naconci-

Kardinaal Ratzinger

liaire ramp! Laten we niet vergeten dat het dezelfde mensen zijn en vooral diezelfde paus, Paulus VI, die het concilie hebben geleid en het vervolgens hoogst methodisch en officieel met hun hiërarchisch gezag hebben toegepast. Zo is het nieuwe missaal van Paulus VI “ex decreto sacrosancti oecumenici concilii Vaticani II instauratum, auctoritate Pauli P.P. VI promulgatum” (krachtens het decreet van het heilig oecumenisch concilie opgesteld en op gezag van Paus Paulus VI afgekondigd).

Het zou dus fout zijn te zeggen: “Maar de hervormingen berusten niet op het concilie”. Zeker, op sommige punten zijn de hervormingen de letter van het concilie voorbijgestreefd. Het concilie had bijv. niet gevraagd het Latijn in de liturgie af te schaffen. Het vroeg alleen maar om het invoeren van de volkstaal. Maar, zoals ik u heb gezegd, het doel van hen die dat deurtje op een kier hebben gezet, was een radicale verandering.

Per slot van rekening is het voldoende te kunnen vaststellen dat alle hervormingen officieel in verband worden gebracht met Vaticanum II, niet alleen de hervorming van de Mis en die van alle sacramenten, maar ook die van de religieuze congregaties, de seminaries en de bisschoppenconferenties; ook het instellen van de Romeinse synode, de hervorming van de betrekkingen tussen Kerk en staat enz.

Ik beperk me tot drie van die hervormingen: de opheffing van het H. Officie, de ronduit pro-communistische politiek van het Vaticaan en het nieuwe concordaat tussen de H. Stoel en Italië. Door welke geest zijn die hervormingen geïnspireerd?

De opheffing van het H. Officie

Het volgende is geen fantasie van mij; ik heb zelf de vraag gesteld aan Kardinaal Browne, die lang aan het H. Officie verbonden was: “Is de omzetting van ‘H. Officie’ in ‘H. Congregatie voor de Geloofsleer’ een toevallige wijziging, het opplakken van alleen maar een ander etiket? Of is het een diepgaande, radicale verandering?”

De kardinaal antwoordde me: “een *fundamentele* verandering, dat is duidelijk”. Inderdaad, de rechtbank van het geloof is veranderd in een *bureau voor theologisch onderzoek*. Men mag zeggen wat men wil, maar dat is de werkelijkheid. De twee instructies over de bevrijdingstheologie bijv. hebben, in plaats van concreet uit te lopen op een duidelijke veroordeling van die “theologie” en de aanstichters ervan, een

Kardinaal Browné

duidelijke aanmoediging tot gevolg gehad! En waarom? Omdat de rechtbank een bureau van onderzoek geworden is. De geest ervan is radicaal veranderd. Het is een vrijmetselaarsgeest: er is geen waarheid die men bezit, men is altijd op zoek naar de waarheid. De commissie van theologen uit alle delen van de wereld verliest zich in discussies, die in niets anders uitmonden dan eindeloze teksten, waarvan de vaagheid het gebrek aan samenhang van de opstellers weerspiegelt.

Er wordt praktisch niet meer veroordeeld. Er worden geen leerstellingen meer aangeduid als verworpen, geen kettters meer als schandelijk gebrandmerkt. Neen, er wordt hun gevraagd een jaartje de mond te houden. Men verklaart: “Dat onderwerp past niet bij een leerstoel voor de katholieke theologie”, dat is alles. De afschaffing van het H. Officie wordt, zoals ik de H. Vader schreef (Open brief, 21 no-

vember 1983), gekenmerkt door *de vrije verspreiding van dwalingen*. De kudde van Onze Heer Jezus Christus wordt weerloos aan roofzuchtige wolven overgeleverd.

De pro-communistische politiek van de H. Stoel

De “Ostpolitik” of politiek van de naar het Oosten uitgestoken hand dateert helaas niet van het concilie. Reeds onder Pius XI en Pius XII waren er, met of zonder medeweten van die pausen, contacten gelegd die op (gelukkig beperkte) ongelukken uitliepen.⁶ Maar ter gelegenheid van het concilie en daarna zijn we getuige van echte verdragen. Ik heb u al gezegd hoe de Russen het stilzwijgen van het concilie over het communisme afkochten.⁷ Na Vaticanum II werden de akkoorden van Helsinki gesteund door het Vaticaan: de eerste en de laatste toespraak werden er gehouden door Mgr. Casaroli, die voor die gelegenheid tot aartsbisschop werd gewijd. De H. Stoel gaf al spoedig blijk van een vijandige houding tegenover alle anti-communistische regeringen. In Chili ondersteunde de H. Stoel de communistische revolutie van Allende⁸ van 1970 tot 1972. Het Vaticaan trad overeenkomstig de pro-communistische politiek van de H. Stoel handelend op via zijn nuntiatoren en door de benoeming van kardinalen als Tarazona (Spanje), Ribeiro (Portugal), Aramburu (Argentinië) en Silva Henriquez (Chili). In die katholieke landen zijn zulke kardinalen, aartsbisschoppen van hoofdsteden, personen van groot gewicht. Zij oefenen een beslissende invloed uit op de bisschoppenconfe-

Mgr Casaroli

renties die, door de benoeming van revolutionaire bisschoppen, op hun beurt in meerderheid de politiek van de H. Stoel steunen en oppositie voeren tegen de regering. Wat kan een katholiek bewind beginnen tegen de meerderheid van een vijandig episcopaat? Dat is een verschrikkelijke situatie! Wij maken een ongelofelijke verschuiving van krachten mee. *De Kerk wordt in katholieke landen de voornaamste revolutionaire beweging!*

Het nieuwe concordaat met Italië

Steunend op de beginselen van Vaticanum II heeft de liberale politiek van de H. Stoel het gemunt op de afschaffing van de nog katholieke staten. Daartoe diende het nieuwe concordaat tussen de H. Stoel en Italië. Uitgepiekerd gedurende twaalf jaren van discussie, en dat is geen kleinigheid, werd de tekst ervan, zoals de kranten van 7 december 1978 omstandig berichtten, aangenomen door de Italiaanse senaat, na te zijn

goedgekeurd door zowel de Italiaanse staatscommissie als de commissie van het Vaticaan. Liever dan de akte voor u te analyseren, zal ik de verklaring van minister-president Andreotti voorlezen, die is opgesteld ter gelegenheid van de presentatie van het document:

“... Dit is een principiële beschikking. De nieuwe tekst van het eerste artikel stelt plechtig vast dat de staat en de katholieke Kerk ieder op hun eigen gebied onafhankelijk en soeverein zijn”.

Dat is helemaal al fout: “soeverein”, ja, dat is waar. Dat leert Leo XIII in *Immortale Dei*.⁹ Maar “onafhankelijk”? Neen! “Er moet,” zegt Leo XIII, “tussen de twee machten een goed geregeld stelsel van betrekkingen bestaan, dat niet zonder overeenkomst is met het systeem waardoor bij de mens *de eenheid* wordt gevormd van ziel en lichaam”. Leo XIII zegt “eenheid”. Hij zegt niet: “onafhankelijkheid”! Ik verwijs u naar het gesprek waarin ik de betrekkingen tussen Kerk en Staat heb behandeld.¹⁰

Maar de Italiaanse minister-president vervolgde zijn rede aldus:

“Dat betekent in beginsel dat van beide kanten, nl. volgens de grondwet¹¹ en in overeenstemming met de conclusies van het Tweede Vaticaans Concilie¹², het begrip ‘confessionele staat’ wordt prijsgegeven”.

Dus er kan geen katholieke staat, geen staat van een bepaalde godsdienstige richting meer bestaan, d.w.z. geen staat meer die een godsdienst, de ware gods-

dienst, belijdt! Dat is een principieel besluit om de wil van Vaticanum II uit te voeren en vervolgens, als consequentie van dat beginsel, worden ook de huwelijkswetgeving en het godsdienstonderwijs¹³ overhoopgehaald. Heel die wetgeving is vol middelen gestopt om het godsdienstonderwijs te doen verdwijnen. Wat de kerkelijke goederen betreft: tevoren al zijn er akkoorden gesloten tussen de staat en de methodistische, calvinistische en hebreeuwse godsdienst. Ze worden allemaal op gelijke voet gesteld ...

Ik onderstreep dat het afschaffen van alle katholieke instellingen in het burgerlijk leven een principieel oogmerk is. Men bevestigt dat er geen katholieke “bastions” meer moeten zijn bij monde van de Italiaanse minister-president, Kardinaal Casaroli en Johannes-Paulus II; bij monde van theologen als Kardinaal Ratzinger en tenslotte via de tekst van de conciliaire verklaring over de godsdienstvrijheid. Het is een principiële beslissing. In het bijzonder katholieke staten mogen niet meer bestaan.

Het zou iets anders zijn, als men zei: “Wij leggen ons neer bij de scheiding van Kerk en Staat, omdat de situatie in ons land door de boosaardigheid van de mensen totaal veranderd is; de natie is niet meer in meerderheid katholiek, enz., dus zijn wij onder de druk van de feiten bereid een daarmee overeenkomende herziening van de betrekkingen tussen Kerk en Staat te ondergaan; maar wij gaan er niet mee akkoord dat de Staat en de openbare instellingen principieel moeten worden gedeconfessionaliseerd”.

Dat zou men in landen waar de situatie echt veranderd is, volkomen terecht kunnen zeggen.

Maar om in de ruimste zin ruwweg te zeggen dat in ons tijdperk in alle landen het stelsel van vereniging tussen Kerk en burgerlijke instellingen is achterhaald, is absoluut vals. Op de eerste plaats is geen enkel beginsel van de katholieke leer ooit “achterhaald”, zelfs als men bij de toepassing ervan rekening moet houden met de omstandigheden. En het stelsel van vereniging is een beginsel van de katholieke leer, even onveranderlijk als die leer zelf.¹⁴ Verder waren er tijdens het concilie en daarna staten die nog helemaal katholiek waren (Spanje, Columbia, het Zwitserse Wallis) of bijna helemaal (Italië enz.). Die te willen deconfessionaliseren was totaal ongerechtvaardigd.

Maar Kardinaal Ratzinger bijv. zegt in zijn boek *Les principes de la théologie catholique (De beginselen van de katholieke theologie)* precies het tegenovergestelde:

“Bijna niemand bestrijdt tegenwoordig nog dat de Spaanse en Italiaanse concordaten veel te veel opvattingen trachtten te bewaren van een wereldbeschouwing die allang niet meer overeenkwam met de werkelijkheid.

Ook kan bijna niemand betwisten dat die gehechtheid aan een *verouderde opvatting* over de betrekking tussen Kerk en Staat ook overeenkwam met soortgelijke anachronismen op het gebied van de opvoeding.

De omhelzing ervan noch het getto biedt de christen een blijvende oplossing voor het probleem van de moderne wereld. De in 1952 door Urs von Balthasar geëiste ‘ontmanteling van de bastions’ was wezenlijk een dringende plicht.

Het is voor haar (de Kerk) nodig geweest afscheid te nemen van veel zaken die tot dan toe haar veiligheid verzekerden en waarmee ze zich als bijna vanzelf verbonden wist. Het is voor haar nodig geweest oude bastions te slopen en zich nog slechts toe te vertrouwen aan de uitsluitende bescherming van het geloof⁷.

Zoals u zelf kunt constateren, het zijn dezelfde liberale banaliteiten die wij reeds als pennenvruchten van John Courtney Murray en Yves Congar¹⁵ in het licht hebben gesteld: de leer van de Kerk op dit gebied wordt gereduceerd tot een “wereldbeschouwing” die gebonden is aan een vervlogen tijdperk; en dat er zich een afvallige geestesgesteldheid ontwikkelt, wordt als iets onbelangrijks, iets onvermijdelijks en heel algemeen beschouwd. Kortom, Joseph Ratzinger toont alleen maar minachting of onverschilligheid voor de schutswal van het geloof: de katholieke Staat en de daarbij behorende instellingen.

Eén enkele vraag dringt zich op: *zijn die lieden nog katholiek*, als voor hen het sociale Rijk van Onze Heer Jezus Christus een achterhaald begrip is? En ik stel u de tweede vraag: heb ik ongelijk, wanneer ik zeg dat de christelijke en katholieke maatschappij, en tenslotte de Kerk, sterft, niet zozeer door de aanvallen van communisten

en vrijmetselaars als door het verraad van de liberale katholieken die, na het concilie te hebben volbracht, vervolgens de post-conciliaire hervormingen hebben verwezenlijkt? Neem, gezien de feiten, met mij aan dat het conciliaire liberalisme de Kerk op dit ogenblik *naar het graf* voert. De communisten hebben een scherpe blik, zoals blijkt uit het volgende feit. In een Litouws museum dat gedeeltelijk aan de atheïstische propaganda is gewijd, hangt een grote foto van de “uitwisseling van de oorkonden” tijdens de ondertekening van het nieuwe Italiaanse concordaat tussen Minister-President Andreotti en Kardinaal Casaroli. De foto gaat vergezeld van de volgende tekst:

“Het nieuwe concordaat tussen Italië en het Vaticaan, een grote overwinning voor het atheïsme”.

Ieder commentaar lijkt mij overbodig.

1. *Entretien sur la foi*, Fayard, Paris 1985, blz. 30-31.
2. Reeds geciteerd werk, blz. 31-32
3. Reeds geciteerd werk, blz. 36-37
4. Hoofdstuk 25.
5. Open brief van Mgr. Lefebvre en Mgr. De Castro Mayer aan Johannes Paulus II, 21 november 1983.
6. Vgl. Frère Michel de la Trinité: *Toute la vérité sur Fatima*, deel II: *Le secret de l’Eglise*, blz. 353-378; deel III: *Le troisième secret*, blz. 237-244, uitg. G. de Nantes.
7. Hoofdstuk 29.
8. Vgl. Léon de Poncin: *Christianisme et francmaçonnerie*, 2e druk DPF 1975, blz. 208 etc.
9. Vgl. hoofdstuk 13 (PIN 136: *de twee machten*).
10. Hoofdstuk 13 en 14.
11. De nieuwe Italiaanse grondwet, waarin het eerste artikel dat de katholieke godsdienst als staats-godsdienst erkende, is afgeschaft.
12. De minister-president bedoelt hier de verklaring over de godsdienstvrijheid.
13. Volgens het nieuwe concordaat draagt de Staat de godsdienstleraren aan de Kerk voor: de omgekeerde wereld! Bovendien, als de onderwijzers van de basisschool weigeren om godsdienstles te geven, dan kan men hen er op grond van gewetensvrijheid niet toe verplichten.
14. Over de onveranderlijkheid van de principes van het publiek recht van de Kerk, zie hfdst. 14.
15. Vgl. hoofdstuk 19.

Brief aan de Vrienden en Weldoeners nr. 89

Van Don Davide Pagliarani, Algemeen Overste
1 maart 2020

Beste Vrienden en Weldoeners,

Reeds lang heb ik deze woorden tot u willen richten. Wij bevinden ons momenteel immers tussen twee belangrijke verjaardagen. Enerzijds is het vijftig jaar geleden dat de nieuwe Mis werd afgekondigd, en daarmee ook een nieuwe opvatting van het christelijke leven aan de gelovigen werd opgedrongen (aangepast aan de zogenoemde noden van het moderne bestaan). Anderzijds vieren we dit jaar ook de vijftigste verjaardag van de stichting van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Het spreekt voor zich dat beide verjaardagen eng met elkaar verbonden zijn, want de eerste gebeurtenis vroeg om een gepaste reactie. Daarover zou ik het met u willen hebben om er enkele nuttige conclusies voor het heden uit te trekken; maar eerst moet ik nog eens verder terugblikken in de tijd, want het conflict dat vijftig jaar geleden zichtbaar geworden is, is in werkelijkheid reeds begonnen tijdens het openbare leven van Onze Heer Jezus Christus.

Toen Onze Heer immers een jaar vóór Zijn Lijden voor het eerst de grote gave van de Mis en de Eucharistie aankondigde aan de Apostelen en de menigte die Hem in Kafarnaüm toehoorde, zonderden sommigen zich van Hem af, terwijl anderen zich des te sterker aan Hem hechtten. Dat is paradoxaal, maar het is het begrip van de Eucharistie zelf dat het eerste “schisma” heeft teweeggebracht en tegelijkertijd de Apostelen ertoe heeft aangezet om voorgoed aan de Persoon van Onze Heer vast te houden.

Dit is hoe de H. Johannes over de woorden van Onze Heer en de reactie van Zijn toehoorders bericht: “Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, blijft in Mij, en Ik in hem. Zoals de Vader die leeft, Mij heeft gezonden, en Ik leef door de Vader, zó zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij. Dit is het Brood, dat uit de hemel is neergedaald. Niet een brood, zoals de vaders hebben gegeten en toch zijn gestorven; wie dit Brood eet zal leven in eeuwigheid. Zo sprak Hij bij Zijn onderrichting in de synagoge van Kafarnaüm. Velen van Zijn leerlingen, die het hadden gehoord, zeiden: ‘Dit woord is hard; wie kan naar zoiets luisteren?’ [...] Van dat ogenblik af trokken velen van Zijn leerlingen zich terug en bleven niet langer bij Hem”. (*Jh. 6, 57-61, 67*)

Laten we drie vragen proberen te beantwoorden, die elkaar aanvullen. Waarom waren de Joden verontwaardigd en wat hebben zij bijgevolg afgewezen? Wat wijst op zijn beurt de moderne katholieke christen af? Wat moeten wij doen om zelf ook niet in die oude dwaling te vervallen?

Het Evangelie zegt ons dat de Joden verontwaardigd waren, omdat ze niet konden begrijpen hoe Onze Heer hun Zijn Vlees te eten kon geven. En tegenover dat onbegrip geeft Onze Heer geen verklaringen die voor de rede toegankelijker zijn, maar benadrukt Hij nog eens extra hoe noodzakelijk het is Zijn Vlees te eten en Zijn Bloed te drinken om het eeuwige leven te verwerven. Wat de Joden misten, was eigenlijk de bereidheid en het vertrouwen om zich te laten leiden door Onze Heer, ondanks het wonder waarvan ze zojuist getuige waren geweest. (vgl. *Jh. 6, 5-14*) In één woord: ze misten het geloof waarmee de Vader de zielen het heilsmysterie binnenleidt: “Dit is de wil van de Vader, die Mij heeft gezonden, dat wie de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven heeft, en dat Ik hem op de jongste dag zal doen verrijzen”. (*Jh. 6, 40*) Zodoende wezen de Joden af wat ze een jaar later definitief zouden afwijzen: ze zouden het Kruisoffer verwerpen, waarvan de Mis de voortzetting is, en de H. Eucharistie de vrucht. Ze weigerden bij voorbaat de heilseconomie van het Kruis, die zonder geloofsblik onbegrijpelijk wordt. Voor hen zou het Kruis een schandaal zijn, net zoals de woorden waarmee Onze Heer de H. Eucharistie aankondigde, hun als een schandaal in de oren klonken. Het gaat dus om twee verschijningsvormen van één en hetzelfde “schandaal”. Men kan immers

niet de Eucharistie beminnen als men niet het Kruis bemint en men kan het Kruis niet beminnen als men de Eucharistie niet bemint.

En wat wijst de moderne katholieke christen van zijn kant af? Hij verwerpt eveneens om zelf deel te nemen aan de heilseconomie van het Kruis, dat wil zeggen: om opgenomen te worden in het Offer van Onze Heer, dat zich hernieuwt op het altaar. Die zienswijze verontwaardigt hem vandaag de dag opnieuw. Hij begrijpt maar niet hoe God de Vader zoiets van Onze Heer heeft kunnen verlangen, want hij begrijpt niet meer hoe God de Vader van Onze Heer heeft kunnen verlangen op het Kruis te sterven. Daardoor verandert onvermijdelijk zijn opvatting van het christelijke leven. Hij aanvaardt niet langer de gedachte om in zichzelf aan te vullen wat nog aan het lijden van Christus ontbreekt. (vgl. *Kol. 1, 24*) Aldus wordt de geest van het Kruis geleidelijk vervangen door die van de wereld. Het diepe verlangen om het Kruis te zien zegevieren maakt plaats voor een vaag verlangen naar een betere wereld, een leefbaardere planeet, eerbied voor het ecosysteem, een betere mensheid, maar zonder te weten tot welk doel en met welk middel. En bijgevolg, van zodra die nieuwe zienswijze eigen aan de moderne katholieke christen haar zin verliest en tot onverschilligheid leidt, verliest heel de Kerk met haar hiërarchie en gelovigen haar bestaansreden, komt ze in een diepe crisis terecht en probeert dan wanhopig een nieuwe zending in de wereld te vinden. Ze heeft haar bestaansreden immers verloren, namelijk die welke slechts erin bestaat het Kruis door het Kruis te doen zegevieren. Onvermijdelijk heeft het H. Misoffer in die nieuwe opvatting van het christelijke leven geen plaats meer, want het Kruis zelf heeft er geen plaats meer. Bijgevolg gaan het Lichaam en het Bloed van Christus, dat mensen worden geacht te eten en te drinken om het eeuwige leven te verwerven, een nieuwe betekenis krijgen. De nieuwe Mis is niet alleen een nieuwe ritus, maar de laatste uiting van ongelof in het Kruis, zoals Onze Heer het aan de Joden had verkondigd en zoals de Apostelen dat aan de wordende Kerk hadden gedaan. We hebben hier de sleutel om zowel de laatste vijftig jaar kerkgeschiedenis te begrijpen als het merendeel van de dwalingen en ketterijen die de Kerk de afgelopen 2000 jaar hebben bedreigd.

Maar wat moeten wij dan anno 2020 doen om de geest van het Kruis en een onvoorwaardelijke liefde tot de Eucharistie te bewaren? Want vroeg of laat gaat dezelfde bekoring die de Joden ertoe aanzette om zich van Christus te verwijderen, ons langs andere wegen bereiken, en Onze Heer zal ons ondervragen zoals hij de Apostelen heeft ondervraagd: “Wilt ook gij misschien heengaan?” (*Jh. 6, 68*). Hoe kunnen wij altijd klaarstaan om zoals de H. Petrus te zeggen: “Heer, naar wie zouden we gaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; we geloven en weten: Gij zijt de Heilige Gods”. (*Jh. 6, 69-70*)

Het antwoord op die primordiale vraag ligt in de ware deelname aan het Misoffer en een waarlijk eucharistisch leven. De H. Mis hernieuwt onze zielen in de mate waarin wij aan het mysterie van het Kruis deelnemen en het ons eigen maken, niet alleen door een ritus bij te wonen die ons geloof in het Offer uitdrukt, maar ook door zelf in dat Offer op te gaan, zodanig dat het volmaakt het onze wordt en tegelijk volmaakt dat van Onze Heer blijft. Om dat te bereiken en zichzelf met Onze Heer op te offeren is het eerst en vooral nodig om het Kruis oprecht te aanvaarden, met alle gevolgen van dien. Het gaat erom ons van alles te onthechten om waarlijk in staat te zijn alles te offeren met en door Onze Heer: ons ego, onze wil, ons hart, onze verlangens, onze ambities, onze genegenheden, in één woord, wat we zijn en wat we hebben, en zelfs onze frustraties.

Met die ontvankelijkheid zijn wij, wanneer de Zoon zich aan de Vader opoffert, ook in de Zoon, want het Kruis verenigt ons met Hem en doet onze wil samenvallen met de Zijne. Op die manier zijn wij klaar om aan de Vader opgeofferd te worden met Hem. We kunnen ons niet werkelijk aan de Vader opofferen als we niet één zijn met Christus. Het is alleen door vereniging met het goddelijke Slachtoffer dat de offerande van onszelf een grote waarde verkrijgt. Welnu, dat kan enkel en alleen tijdens en door de H. Mis gebeuren.

En het is na die gehele overgave van onszelf, hernieuwd in elke Mis, dat we in staat zijn om God in ruil te ontvangen: de H. Eucharistie, vrucht van het Offer, waarin de Zoon zich opoffert, en wij ons met Hem opofferen. De Eucharistie zuivert ons, vergroot de afkeer voor de wereld in ons en heiligt ons; waarbij wordt verondersteld dat er van onze kant geen weerstand is tegenover een radicale zelfverloochening, die de noodzakelijke voorwaarde is voor die omvorming. Dat is wat de H. Mis is en dat is waarom men de waarde ervan elke dag moet herontdekken. Na vijftig jaar moeten we nog altijd méér de grootsheid herontdekken van de genade die we hebben gekregen en door de H. Mis nog altijd blijven krijgen.

Dat kan paradoxaal lijken: enerzijds blijft de H. Mis voor ons nog steeds voorwerp van een strijd waarin we onze inspanningen niet mogen sparen; anderzijds brengt de omvorming die ze in de ziel bewerkt, de onuitsprekelijke vrede voort, waarvan alleen Onze Heer de auteur kan zijn. Wie Onze Heer ontvangt en in Hem leeft, verliest immers beetje bij beetje elk ander verlangen. Vooral heeft hij niet meer de vrees wat dan ook te verliezen, zijn eigen leven inbegrepen. Bijgevolg is er in zijn ziel niets meer dat niet met Gods wil overeenkomt. Zo raakt het gebruikelijke onbehagen dat voortkomt uit de strijd tussen de oude en de nieuwe mens, de door de Mis en de Eucharistie omgevormde mens niet langer. Die ziel leeft in vrede, bevredigd als ze is door de H. Communie: “Vrede laat Ik u na, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik hem u”. (*Jh. 14, 27*)

De H. Communie verandert ons ook en vooral door ons met Onze Heer te verenigen: alle heiligheid en elk geestelijk leven laat zich immers samenvatten in die innige vereniging met Hem, en al wat die eenheid niet beoogt, is slechts kletspraat. Kortom, het is het enige wat voor Hem van belang is en het is de reden waarom Hij Zijn Kerk heeft gesticht. Hij verwacht slechts één ding: dat die vereniging volmaakt en onvergankelijk in de eeuwigheid zij: “Vader, Ik wil, dat zij die Gij Mij hebt gegeven, met Mij mogen zijn waar Ikzelf ben; dat ze Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij hebt gegeven, omdat Gij Mij hebt liefgehad voor de grondlegging van de wereld”. (*Jh. 17, 24*)

Door de H. Eucharistie laat Hij die vereniging beginnen en bereidt Hij reeds de eeuwigheid voor: de Eucharistie is immers het onderpand van het eeuwige leven en het middel waarmee dat leven hier op aarde begint. Wie haar met de vereiste voorbereidingen ontvangt, beseft heel goed dat in de H. Communie de kiem van het eeuwige leven schuilt. Het is de H. Communie die in ons de deugd van de hoop doet groeien, want elke H. Communie vergroot in ons het verlangen naar het eeuwige leven en verankert ons elke keer meer in het paradijs. De eeuwigheid is inderdaad één nooit aflatende communie met Onze Heer, want Hij zal onze zielen volkomen en volmaakt vervullen, aangezien Hij voor altijd alles in allen zal zijn. De eeuwigheid is één voortdurend Pasen, waarin Onze Heer opnieuw Zijn heerlijkheid zal tonen zoals op de dag van de Verrijzenis, en ons in Zijn vreugde en heerlijkheid zal laten delen; niettemin begint die deelname aan Zijn vreugde en heerlijkheid, thans verborgen, reeds door onze vereniging met de verborgen Christus in de Eucharistie.

Wij moeten leven van dat alles en wij moeten doordrongen zijn van die liefde voor de H. Mis en de H. Eucharistie. We moeten ze doorgeven aan de anderen, in het bijzonder de jongsten, want ze bevinden zich vaak voor de verscheurende keuze tussen Onze Heer en de wereld. We bereiden hen voor om voor Onze Heer te kiezen in de mate dat ze bij hun oudere familieleden die onvoorwaardelijke liefde voor de Eucharistie ontwaren; liefde die niet met een doctrinaire theorieëles kan worden bijgebracht, maar wel met een leven dat diepchristelijk en van een dergelijk ideaal volledig doordrongen is. De H. Mis is veel meer dan een simpele ritus waaraan sommigen gehecht zijn, zoals veel ongelovigen ons verwijten. De H. Mis is ons leven, want Christus is ons leven. Wij verwachten alles van Hem en niets buiten Hem. En we zijn er zeker van dat we alles wat we van Hem verwachten, elke dag in de H. Communie vinden: “Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal geen honger meer hebben, en wie in Mij gelooft zal nimmer meer dorst lijden”. (*Jh. 6, 35*)

God zegene u!

*Menzingen, 1 maart 2020, eerste zondag van de Vasten
Don Davide Pagliarani, Algemeen Overste*

De Christelijke Zedigheid

Het apostolaat – een pijler van de Militia Immaculatae

Als Ridders van de Onbevleete hebben wij de belofte gedaan een gedwee instrument te zijn in de handen van Onze Lieve Vrouw om zo haar glorie te vermeerderen in zoveel afgedwaalde en lauwe zielen. Deze zielen kunnen wij met haar hulp op verschillende manieren proberen aan te trekken. Wij moeten trachten Maria zo veel mogelijk na te volgen in haar deugden, door bijv. haar kuisheid, haar ingetogenheid, haar bescheidenheid, haar zedigheid als voorbeeld te nemen in ons dagelijks leven, in ons gedrag, onze gesprekken, onze gedachten.

Zoals we weten, vormen het innerlijk en het uiterlijk hierbij een wisselwerking; het één versterkt het ander, het uiterlijk is een uitdrukking, een reflectie van het innerlijk. Als wij werkelijk de uitstraling willen hebben die Jezus van ons verlangt, dan moeten we 100% katholiek zijn. De H. Thomas van Aquino stelt dat ons uiterlijk gedrag betrekking heeft op onze deugd, want het is een aanwijzing, een teken van onze innerlijke gesteldheid (*Summa Theologica, II-II, q. 168, a.1*). Het lichaam is de spiegel van de ziel. En in het boek Ecclesiasticus staat: “Aan het gezicht

kent men de mens, aan de gelaatstreken de wijze; de kleding van de mens, zijn lachen en gang tonen wat hij werkelijk is” (19, 26-27). De H. Ambrosius zei, dat “de uiterlijke mens de in het hart verborgen mens onthult, zijn lichtzinnigheid, zijn ijdelheid, zijn onrust ofwel in tegendeel zijn ernst, zijn standvastigheid, zijn zuiverheid, zijn bedachtzaamheid (*in 1 de Offic., h.18*).

Zo is het dat wij door anderen vaak geoordeeld worden op ons uiterlijk. In dit artikel willen we daarom de mode en de manier van kleden onder de loep nemen, zeker nu de lente aangebroken is, de zomer in aantocht en de temperaturen weer oplopen. Onze wijze van kleden is namelijk ook een vorm van apostolaat. Door ons uiterlijk kunnen wij immers de naaste aan het denken zetten, hem stichten en een goed voorbeeld geven. Het is met het goede voorbeeld als met een steen die men in het water werpt en waaromheen dan steeds meer kringen komen. Proberen we ook op dit gebied 100% katholiek te zijn en niet te schipperen, niet te denken: “Hoe kan ik me kleden, zodat het nog net door de beugel kan, nog net gepast, nog net geen zonde is?”

Aanmoedigen door alle tijden heen

De HH. Apostelen Petrus en Paulus schreven al over de manier van kleden van de vrouw (*1 Petrus 3, 1-7* en *Paulus: 1 Tim. 2, 9-15*), en stellen beiden dat de vrouw passend gekleed moet zijn en getooid niet met teveel opschik in het haar, goud, parels of dure kleding, maar daarentegen met goede werken en een zachtmoedige, ingetogen geest.

Paus Pius XII heeft zich in mei 1941 in een toespraak tot de jonge meisje van de Katholieke Actie van Rome uitgelaten over dit onderwerp. Deze meisjes waren “de kruistocht voor de zuiverheid” begonnen en de Paus feliciteerde hen hiermee:

“In de christelijke strijd zal uw wapen uw voorbeeld zijn! Want het gaat hier wel degelijk om een strijd. De zuiverheid van de zielen die van de bovennatuurlijke genade leven, wordt niet bewaard en zal nooit bewaard blijven zonder strijd. (...) Het is de strijd die zich afspeelt tussen de geest en het vlees. (...) Verkeer niet in de illusie te geloven dat uw ziel ongevoelig is voor opwindingen, onoverwinnelijk voor aantrekkingskrachten en gevaren. (...) Omdat eendracht krachtig maakt, zal slechts een compacte groep, zo talrijk mogelijk, van mensen met vastbesloten christelijke geest en zonder vrees, daar waar hun geweten spreekt en het verlangt, het juk van bepaalde sociale milieus van zich afschudden, zich bevrijden van de tirannie, heden ten dage sterker dan ooit, van allerlei soorten modes betreffende kleding, gebruiken en sociale

relaties. (...) God vraagt niet van u buiten de tijd te leven, om onverschillig te blijven voor de eisen van de mode zodanig dat men zich bespottelijk maakt door zich tegen de smaak en de algemene gebruiken van de tijdgenoten in te kleden en zonder zich iets aan te trekken van hun smaak. (...) Wat God van u vraagt is dat u zich ervan bewust bent dat de mode niet uw belangrijkste gedragsregel mag zijn; dat boven de mode en haar eisen er hogere, verplichtende wetten zijn, hogere en onveranderlijke principes, die in geen enkel geval opgeofferd mogen worden aan de pleziertjes of een bevlieging en voor welke de vergankelijke almacht van de afgod van de mode zich moet weten te buigen.”

Ook zei deze paus nog:

“Heel wat gelovige en zelfs vrome vrouwen volgen die of die gewaagde mode en nemen door hun voorbeeld de laatste twijfels weg die andere vrouwen op afstand van die mode hielden en welke mode voor hen een oorzaak van geestelijk verval zou kunnen worden. Zolang bepaalde uitdagende kledingstijlen het trieste privilege blijven van vrouwen met twijfelachtige reputatie durft men ze niet over te nemen. Maar de dag waarop deze kleding gedragen wordt door personen die boven elke twijfel verheven zijn, zal men niet meer aarzelen deze stroming te volgen, een stroming die tot de diepste val kan leiden.”

Ter gelegenheid van de inzegening van de kapel in Leiden merkte Mgr. Bernard Fellay tijdens de preek op dat vrouwen wel bang lijken te zijn een te lange rok aan te doen. Deze bisschop heeft ook

enige jaren geleden een algemene oproep gedaan aan alle gelovigen betreffende de mode, een oproep die nog altijd actueel is:

“Zoals we tegenwoordig bij velen constateren is er een indiscrete neiging naar het zich lichter, minder en luchtiger kleden. Het is daarom nuttig enkele ethische principes betreffende dit onderwerp in herinnering te brengen: de onzedigheid is een zonde van schandaal, ergernis en aanstoot en ook oorzaak van zonde door de naaste, waarbij een groot deel van de verantwoordelijkheid ligt bij degene die er de oorzaak van is. Het is onder geen enkele omstandigheid toegestaan onzedige kledij te dragen. Wat men zeker als onzedig moet beschouwen is een jurk of een rok die de knieën niet bedekt als men gezeten is of die door splitten of doorzichtigheid laat zien wat de zedigheid niet toestaat te tonen, te weten het deel van de benen boven de knie. Hetzelfde dient gezegd te worden over kledingstukken, zowel voor vrouwen als voor mannen, die te strak de lichaamsvormen omspannen.”

Wat betreft het décolleté, te ver open geknoopte overhemden en ontblote schouders merkte de kardinaal-vicaris van Paus Pius XI op: “Een jurk waarvan het décolleté meer dan twee vingers onder het begin van de hals gaat en die de armen niet ten minste tot de elleboog bedekt, kan niet betamelijk genoemd worden”. (zie ook: Monstrans Antwerpen, 6 juni 2016)

Let op: een hoge vertegenwoordiger van de Kerk spreekt hier over het bedekken van de arm tot ten minste de elleboog.

Dit moge ons overdreven toeschijnen of van vroeger tijden en ons doen besluiten hieraan geen gevolg te geven. Maar als we het zelf beter denken te weten dan deze vertegenwoordiger van God, van de Kerk, is dat dan geen hoogmoed? Laten we liever bedenken dat het wél gevolg geven aan deze opmerking een akte van gehoorzaamheid en van nederigheid is en een mooi offer om te brengen tot eerherstel voor begane zonden op dit gebied. Het is ook zichzelf overwinnen, een dagelijks sterven aan zichzelf, “quotidie morior”, zoals de H. Paulus zegt.

En denken we aan onze priesters, die ook in de zomer en soms in volle zon in toog lopen, met lange mouwen, en niet zo gemakkelijk iets anders aan kunnen doen of uit kunnen doen als de gelovigen. We kunnen onze inspanning ook voor hen opofferen. Tevens is het voor priesters prettiger dat dames zich passend kleden, want ook zij kunnen als mens ten prooi vallen aan bekoringen. Letten we daarom goed op of onze kleding wel gepast is. Bij dames is het vaak wat moeilijker dan bij heren, omdat er niet zoveel keuze is in kleding. Zo gebeurt het bijvoorbeeld dat de rok wel over de knieën valt bij het staan en het zitten, maar bij een kniebuiging de stof zodanig omhoog kruipt dat de knie en een deel van het bovenbeen zichtbaar zijn, wat niet de bedoeling is. Dit gebeurt vooral bij rechte, wat strakkere modellen (model kokerrok, wikkelrok, lange rok met split, stewardessenrok). Mijden we als vrouw ook zoveel mogelijk de broek, omdat dit eigenlijk kleding voor de man is en schipperen we ook niet door een strak aansluitende legging of maillot aan te doen met daarover een (te korte) rok, want zo benadrukt men de

vormen van het been. Een lange, wijde rok is meestal geschikter om te dragen.

Pater Guy Castelain van de Priesterbroederschap St. Pius X, (geestelijk) directeur van het ‘Confrérie Marie Reine des Coeurs’ en grote verspreider van de Ware Devotie tot Maria volgens de leer van de H. Grignon de Montfort, onderschrijft verder dat de zedigheid een uitermate mariale deugd is. De zedigheid is geen kwestie van mode, maar van deugd, gebaseerd op de Openbaring (de erfzonde en zijn gevolgen). Het is een akte van geloof. (*Bulletin Confrérie Marie Reine des Coeurs, juli/augustus 2019*)

De Ware Devotie, die nauw samenhangt met het Ridderschap van de M.I., brengt ons tot een intieme en onophoudelijke omgang met de Maagd der maagden. Wij zijn aan Maria toegewijd met lichaam, zintuigen, ledematen en dus moet men als liefdesslaaf van Maria het lichaam behandelen en erover beschikken zoals zij dat verlangt. Wat een krachtdadige aansporing tot ontzetting, tot versterving, tot ongerepte levensreinheid! De Ware Devotie is hier een ongekende kracht. Begrijpen we ook dat elk restje van wereldse praktijken en gewoonten een diefstal is, gepleegd uit het offer van onszelf, en een hinderpaal tot effectief algeheel toebehoren aan Jezus en Maria. Onze toewijding rust op het verzaken aan de wereld als een huis op zijn fundamenten.

Mode: die geeft een boodschap af.

De mode en de mate van bedekking zijn een statement. De Engelse ontwerpster van de minirok en de hotpants, Mary

Quant, verklaarde: “Ik houd van vulgariteit. Goede smaak staat voor dood, vulgariteit voor leven.”

De minirok is zogenaamd ontworpen met het oog op het comfort van de vrouw: het moest een praktisch en bevrijdend kledingstuk zijn, waarin zij in staat waren te rennen om de bus te halen. Gemak, comfort en vrijheid van beweging hebben er toe bijgedragen dat de normen van soberheid en elegantie zwaar onder vuur kwamen te liggen. Jeans en het T-shirt (aanvankelijk ondergoed) deden zo ook hun intrede, en wat te denken van alle kleding met gaten en scheuren.

Het is waar dat de mode meer en meer neigt naar vulgariteit; het weerspiegelt daarmee een mentaliteit die indruist tegen alle orde en discipline en elke vorm van beperking op welk vlak dan ook en streeft naar een volledige bevrijding in de manier waarop we ons gedragen. “Ik doe wat ik wil” is het motto, en een ander moet dit maar respecteren. “Life is too short to wear boring clothes” (“Het leven is te kort om saaie kleding te dragen,” Carly Cushnie, mode-ontwerpster) en: “Forget the rules. If you like it, wear it” (“Vergeet de regels. Als je het leuk vindt, draag het,” Marilyn Francis Walker, idem).

Kleren zijn functioneel en beschermen het lichaam tegen bijvoorbeeld weersomstandigheden, maar tevens geven ze een boodschap af. Met de manier waarop men zich kleedt, straalt men iets uit. “Style is a way to say who you are without having to speak” (“Stijl is een manier om te zeggen wie je bent zonder te hoeven spreken,” Rachel Zoe Rosenzweig, modeontwerpster, zaken-

vrouw en schrijfster). Kijk bijvoorbeeld naar bedrijven waar aan werknemers gevraagd wordt voor bepaalde functies een pak en stropdas te dragen. Dat komt professioneel over, correct, zakelijk, serieus en verantwoordelijk. Maar doordat gemak en comfort steeds belangrijker werden bij kledingkeuze ging het weerspiegelen van de identiteit van iemand middels zijn kledingkeuze verloren. Men kan nu bijna niet meer aan kleding zien wat de sociale positie is van iemand, of diens beroep. Veel kleding wordt door zowel mannen als vrouwen gedragen, door alle leeftijden, bij alle gelegenheden. Ook het afleggen van het habijt door de kloosterlingen, dat zo duidelijk de geest van armoede, kuisheid en gehoorzaamheid weerspiegelde, heeft mede geleid tot de verslapping of het verlies van de identiteit van veel religieuzen.

Maar zo is het ook met ons. Kleden wij ons niet correct, dan lopen we het risico dat we langzaam maar zeker afzwakken in onze principes, in ons geloof, in onze ijver. Zoals we al eerder vermeldden: tussen het uiterlijk en het innerlijk vindt een wisselwerking plaats. Het één versterkt het ander, is er de uitdrukking van. Kleding drukt een deel van de persoonlijkheid uit en het is tevens een uiting van omgangsvormen. Kleding geeft signalen naar de anderen in de samenleving en speelt mee bij het leggen van contacten. Zo maakt niet goed en sjofel gekleed zijn vaak een slechte indruk en dan wordt het al moeilijker goede sociale contacten te leggen. Kleding benadrukt ook de persoonlijkheid; de hele verschijning van een persoon telt mee voor de eerste indruk en verder contact.

Een verzorgd persoon geeft met zijn kleding ook blijk van respect voor de ander.

Het menselijk lichaam heeft zijn schoonheid en deze schoonheid is aantrekkelijk. Als gevolg van de erfzonde bestaat er echter de ongeregelde begeerlijkheid en het genot om lichamelijke schoonheid te beschouwen, en voornamelijk die van de vrouw kan daardoor leiden tot bekoring en zonde. Op zich zijn alle delen van het lichaam goed, maar niet alle delen zijn gelijk; sommige wekken de begeerlijkheid meer op dan andere als ze niet of niet voldoende bedekt zijn of de kleding heel strak is en de vormen van het lichaam aanneemt.

De modewereld en haar opvattingen

Mode wordt ontworpen door couturiers die in bepaalde kringen verkeren en met die mode uitdrukking willen geven aan een cultuur en aan denkbeelden die vaak rebels, revolutionair of provocerend zijn. Ook wil men met de mode de illusie van de eeuwige jeugd creëren, een altijd durende jeugd of puberteit zonder enige verantwoording of zelfdiscipline, een fenomeen dat het ‘Peter Pan Syndroom’ wordt genoemd. Zo wordt er voor volwassenen kleding ontworpen die eerder bij kleine kinderen past.

Ter illustratie van de ideeën die circuleren bij de couturiers volgen hier enkele uitspraken:

“Clothes aren’t going to change the world. The women who wear them will.” (“Kleren zullen de wereld niet veranderen. De vrouwen die ze dragen zullen dit doen,” Anne Klein)

“I think it’s the responsibility of a designer to try to break rules and barriers.” (“Ik denk dat het de verantwoordelijkheid is van een ontwerper om regels en obstakels te doorbreken,” Gianni Versace)

“I wanted woman to have the same basic wardrobe as a man. Blazer, trousers, and suit. They’re so functional. I believed women wanted this and was right.” (“Ik wilde vrouwen graag dezelfde basis outfit geven als de man. Colbert, broek en pak. Die zijn zo functioneel. Ik geloofde dat vrouwen dit wilden en ik had gelijk,” Yves Saint Laurent)

“We undress men and women, we don’t dress them anymore.” (“We kleden mannen en vrouwen uit, we kleden ze niet meer,” Pierre Cardin)

“You can have anything in life if you dress for it.” (“Je kunt alles krijgen in het leven als je je ervoor kleedt,” Edith Head)

“In order to be irreplaceable one must always be different.” (“Om onvervangbaar te zijn, moet je altijd anders zijn,” Coco Chanel)

“I don’t design clothes. I design dreams.” (“Ik ontwerp geen kleren. Ik ontwerp dromen,” Ralph Lauren)

“Fashion is part of the daily air and it changes all the time, with all the events. You can even see the approaching of a revolution in clothes. You can see and feel everything in clothes.” (“Mode maakt deel uit van de dagelijkse lucht en het verandert constant, met alle gebeurtenissen. Je kunt zelfs een revolutie aan zien komen in kleding,” Diana Vreeland, mode journaliste)

“A little bad taste is like a nice splash of paprika. We all need a splash

of bad taste – it’s hearty, it’s healthy, it’s physical.” (“Een beetje slechte smaak is als een beetje lekkere paprika. We hebben allemaal een beetje slechte smaak nodig – het is hartig, het is gezond, het is lichamelijk,” Diana Vreeland)

Als tegenhanger: de heiligen

Er is een menigte heiligen die waarschuwingen geeft met betrekking tot de zedigheid; hieronder volgen enkele voorbeelden.

De zalige Hendrik Seuse, dominiiaan, verklaart dat bij ijdele vrouwen, die verkeerde passies opwekken bij mannen en die niet geneigd zijn zich te beteren betreffende hun kleding en gedrag, de sacramenten geen redding kunnen geven.

Dan beklaagde Onze Lieve Heer zich bij de H. Margaretha van Cortona, lid van de derde orde van de H. Franciscus, dat Hij als opnieuw gekruisigd en met azijn gelaafd wordt door degenen die slecht communiceren, vooral door hen die erop uit zijn gezien te worden in de kerk met hen vergankelijke, kortstondige schoonheid.

Bij de H. Carolus Borromeus werden dames die niet zedig gekleed of niet gesluierd waren, niet tot de Communie en het Sacrament van de Biecht toegelaten.

De H. Bernardus van Siena verdeelde zijn toehoorders in de openlucht in twee groepen, te weten mannen en vrouwen. Tussen hen in liet hij doeken ophangen om blikken over en weer te voorkomen. Hij preekte ook tegen de mode, de luxe, de opmaak van de vrouw, alle inspanningen om er mooier uit te zien en was

zeer verontwaardigd over moeders die hun dochters ongepast kleedden of dit toestonden en hij had het zelfs over de knuppel om een dergelijke afdwaling, een dergelijke minachting van de moeder voor haar plichten te corrigeren.

De H. Johannes van Sahagún (15e eeuw) preekte op een dag zó streng tegen het décolleté dat de in de kerk aanwezige dames hem wilden stenigen en hij graag voor deze zaak het leven had gelaten.

Zelfs de H. Lodewijk IX, een nederige koning, verlangde dat men in alle eenvoud voor hem verscheen. Toen op een zekere dag een knappe dame voor hem verscheen, vermaande hij haar in aanwezigheid van een broeder om meer te werken aan de schoonheid van haar ziel dan aan die van haar lichaam, die immers vergankelijk was.

De H. Cunegonde, een Claris, verscheen na haar dood aan een geestelijk dochter van haar en verzocht haar de priesters een boodschap door te geven. Dezen moesten de vrouwen waarschuwen dat ze geen overdadige versieringen moesten dragen en hun wangen en gezicht niet moesten kleuren om mooier te lijken, want dat was een belediging voor God en ze zouden zo zeker geen barmhartigheid bij Hem vinden.

Tot slot verscheen Onze Lieve Vrouw meerdere malen aan de herder-tjes van Fatima. Bij één van deze verschijningen vroeg het zienstertje Jacinta haar door welke zonden de meeste mensen in de hel terechtwamen. Onze Lieve Vrouw zei daarop dat het door de zonden tegen de zuiverheid was; dat velen ten val kwamen door schaamteloze mode en dat die zonde zeer groot was.

Correcte kleding: een uitdaging heden ten dage

Bij de vrouw overheerst de zucht naar lichamelijke schoonheid. Waarop zijn wereldse vrouwen zelf het meest trots? Op verstand, ontwikkeling, huishoudelijke talenten en verdiensten, deugden en bovennatuurlijke hoedanigheden? In de ogen van de wereldse wereld geldt een vrouw bijna uitsluitend door haar uiterlijke, lichamelijke bekoorlijkheid. En dat lichaam moet tentoongesteld worden, daarop moet de aandacht getrokken worden, dikwijls buiten de meest elementaire eisen van de zedigheid. Daarop is alle vrouwelijke kleding, de vrouwelijke mode berekend om nog maar niet te spreken over alle make-up en andere middelen om die zogenaamde schoonheid te verhogen.

Voorbeeld van goede kleding

Laten wij als katholieken, vooral als katholieke vrouwen, ons correct en passend kleden, sober maar elegant en vrouwelijk, en zo een tegenhanger zijn van de moderne mode en opvattingen. En laat de gelovige man zich ook een vrouw verwerven in heiligheid en ere, niet in hartstocht en begeerlijkheid, zoals de heidenen, die God niet kennen (H. Paulus *1 Thess. 4, 1-7*).

Vooraf in de kerk, wanneer we God zelf in de Communie ontvangen en ons lichaam op een nog meer bijzondere wijze tempel is van de H. Geest, van de H. Drie-eenheid, dient de gelovige zich passend te kleden. Wij zijn zo Jezus tot troost en het is tevens een akte van eerherstel voor alle zonden die op dit gebied begaan worden. Laten we elkaar sterken en steunen door zedige kleding te dragen en het lichaam voldoende te bedekken. Goed voorbeeld doet goed volgen, maar slecht voorbeeld wordt ook gevolgd! Tevens kan een slecht voorbeeld de oorzaak zijn van ontmoediging bij degenen die zich wél correct trachten te kleden. Ons leven is zo voorbij en de wereld die we trachten te behagen zal ons niet te hulp komen bij

het Laatste Oordeel. Laten we als vrouw of moeder niet tot diegenen gerekend worden die dan inzien hoe hun slechte voorbeeld overgegaan is op anderen of op hun dochters, nog jaren na hun overlijden, en hebben geleid tot verkeerde passies bij mannen.

Net zoals een ongepaste kleding tot ellende en zonde kan leiden, zo brengt echter gepaste en correcte kleding voor ons zegen en genade met zich mee. Zegen over ons eigen leven, over de leden van ons gezin, over de gehele katholieke gemeenschap, ja zelfs over de wereld. Het is niet altijd even gemakkelijk en leuk om zich gepast te kleden, maar God geeft kracht om de keuze te maken en te volharden en zal er ons hier op aarde en in het hierna maals voor belonen. Roepen we hierbij de voorspraak van Maria in, ons grote voorbeeld. Laten we middels onze kledingkeuze zo niet alleen bijdragen aan het herstel van het gezin en daardoor van de maatschappij maar ook aan een hogere graad van glorie voor onze ziel in de Hemel! Het zal ons in eeuwigheid niet berouwen!

Marielle Verbeek

Bronnen:

- <https://www.tfp.org/modesty-of-dress-and-the-love-of-God-an-effective-way-to-defend-the-family.html> (20-2-2020)
- <https://mens-en-samenleving.infonu.nl/diversen/99178-kleding-moet-modieus-zijn-en-is-sociaal-belangrijk.html> (20-2-2020)
- De l'Ephiphanie au Carême au jour le jour, Abbé P. Troadec, pag. 122/123
- boekje Voorbereiding voor de Toewijding aan Onze-Lieve-Vrouw, FSSPX Hemelstraat, Antwerpen
- La Modestie Chrétienne, Dom Bernard Maréchaux O.S.B.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Geestelijk Vat, bid voor ons.

Om deze aanroeping goed te begrijpen, moeten wij de H. Schrift raadplegen en de spreekwijze van de Oosterlingen nagaan.

Er is geen volk of het bedient zich van de beeldspraak om zijn gedachten en gevoelens schilderachtig uit te drukken, maar het ligt voor de hand dat alle volkeren niet dezelfde beelden zullen gebruiken, en wat in het ene land natuurlijk is, kan in een ander vreemd klinken.

Wat is voor ons bijv. natuurlijker dan de uitdrukking *mijn hart breekt*? En toch andere volkeren zouden zich ernstig afvragen wat men daarmee in het Noorden bedoelt. In plaats van ons beeld te gebruiken, zou de gewijde schrijver, wanneer hij zijn droefheid te kennen wil geven, zeggen: *mijn lever is uitgestort op de aarde*. Veronderstel, een Oosterling zou in onze gewesten die beeldspraak gebruiken, zouden wij dan niet vreemd opkijken? Zo zou men in het Oosten zijn verbazing te kennen geven, wanneer een Vlaming, als hij duizelig wordt, zegt: “mijn hoofd draait”, en

men zou wellicht antwoorden: “uw hoofd staat toch vast op zijn romp!”

In onze moedertaal, en over het algemeen in de talen van West-Europa, zal men zelden of nooit een uitdrukking gebruiken waarin het woord *vat*, of beter gezegd *vaas*, als beeld gebruikt wordt. Bij de Joden, getuigt de H. Schrift, en ook bij de verschillende volkeren van de oudheid, is de vaas een van de meest gebruikelijke beelden. Omdat nu dat beeld zo

herhaaldelijk in de gewijde Boeken voorkomt, werd het in de christelijke literatuur overgenomen en zo begrijpt men dat het in de Litanie van Loreto optreedt.

Pijlen die de dood veroorzaken, worden in de H. Schrift vazen van de dood genoemd (naar *Ps. 7, 14*); muziekinstrumenten zijn vazen van de luit of vazen van de gezangen (naar *Amos 6, 5*). De mens is een aarden vat, omdat hij uit aarde gemaakt is, en meer nog, omdat hij even broos is als pottenbakkerswerk, dat in het Oosten zeer bekend is. Een persoon of een zaak van weinig waarde wordt een gebarsten of gebroken vat genoemd. Zo spreken ook wij van een gebroken pot. De H. Paulus wordt een uitverkoren vat genoemd, omdat hij door God voorbestemd was om buitengewone dingen voor Hem te verrichten (*Hand. 9, 15*). Mensen die Gods wraak hebben wakker geroepen, heten vazen van Zijn gramschap, terwijl zij die Zijn welgevallen hebben opgewekt, vazen van barmhartigheid genoemd worden (*Rom. 9, 22-23*). Onder de Joden was het een spreekwoord: de wijsheid is meer waard dan een vaas van het fijnste goud (*Job 28, 17*). Isaïas vergelijkt een familie met vazen van verschillende grootte (*Is. 22, 24*), en Ozias wordt verheerlijkt als een vat uit massief goud vervaardigd (*Eccl. 1, 10*).

Zij die zich mochten verwonderen dat de Joden zulk een menigte uitdrukkingen bezaten, waarin het beeld van een vat of een vaas de hoofdrol speelt, moeten wel weten dat bij hen

Kana: vazen of kruiken

het vat of de vaas onder de onontbeerlijkste huiselijke artikelen gerekend werd.

Er waren dan ook allerlei soorten van vaten: aarden, stenen, houten, glazen, benen en metalen, en daarin werd letterlijk alles bewaard: water, olie, azijn, wijn, reukwerk, mondvoorraad, vissen, enz. (*Mt 13, 48*), want de Joden hadden niets anders om al die dingen in te bewaren. Het Evangelie verhaalt dat de openbare zondares reukwerk droeg in een albasten vat, en bij de bruiloft van Kana zijn voor de reinigingen zes stenen vazen voorhanden waren. Vooral voor de drank en voor het water van de reinigingen gebruikte men vazen.

Doch niet slechts in het huisgezin, maar ook in de tempel, het middelpunt van het godsdienstig leven van de Israëlieten, werden allerlei vaten aangetroffen, en onder deze, zeer kostbare. Koning David bood

Maria Magdalena met olie

aan God gouden, zilveren en bronzen vaten, welke hij als geschenk had gekregen (2 Sam. 8, 16); en koning Salomon liet ook de kostbaarste vaten voor het huis Gods vervaardigen (1 Kon. 7, 45, 50).

Verhaalt ook niet de Bijbelse geschiedenis dat de goddeloze koning Balthazar bij een feestmaal op heiligschennende wijze de heilige vaten uit Jeruzalems tempel geroofd, ontwijdde? Maar de straf voor die gruwelijke daad bleef niet uit, want onder de maaltijd verscheen een geheimzinnige hand, welke de dreigende straf Gods op een van de wanden neerschreef.

Geen twijfel dan, of thans zal de lezer vermoeden, hoe men er toe gekomen is het beeld vat op Maria toe te passen. Waartoe immers diende het vaatwerk in de tempel? Ofwel om er het manna, dat op Mozes' bevel verzameld was, in te bewaren, of om er olie in te bergen, wijn, zout, en reuk-

werk voor de offeranden, water voor de reinigingen, met één woord, alles wat voor de eredienst bestemd, of bij die gelegenheid nodig was.

Welnu, het manna dat gedurende de Joodse zwerftocht door de woestijn, veertig jaar lang, elke morgen uit de hemel neerviel om in die dorre eenzaamheid het uitverkoren volk tot voedsel te dienen, was een voorafbeelding van Christus, die door Zijn onmetelijke liefde gedreven Zijn volgelingen in de H. Communie zou voeden met Zijn goddelijk Lichaam en Bloed, gedurende de pelgrimstocht door de woestijnen van het leven. Is nu de Eucharistische Christus, die wij aan de H. Tafel nuttigen, niet de Godmens door Maria onder het hart gedragen? Maar dan mag de gezegende Moedermaagd, die de Verlosser in haar schoot droeg, met vol recht geestelijk vat genoemd worden.

Bovendien, al de offeranden van het Oude Verbond waren voorafbeeldingen van Christus, de enige Offerande van het Nieuw Testament. De offeranden van het Oud Verbond waren de Allerhoogste niet meer welgevaldig en konden Hem uiteindelijk geen voldoening geven voor de door de zonde aangedane belediging. Wilde de Allerhoogste volmaakt bevredigd worden, dan moest een God als offerande opgedragen worden, omdat, volgens het woord van de H. Augustinus, alleen een God een genoegzaam eerherstel kon aanbieden. Wie begrijpt thans niet het woord van de H. Boeken dat de Zoon Gods in de mond gelegd wordt: *Hostiam et oblationem noluiti ... corpus autem ap-*

tasti mihi, van de offeranden wilde Gij niet meer weten, daarom hebt Gij Mij een lichaam geschonken. En dat lichaam van de Godmens, gekneusd en verbrijzeld op Calvarië, werd het godwaardige Offer van het Nieuwe Verbond dat al de slachtoffers van vroegere tijden vervangt en voortdurend onder de H. Mis op onbloedige wijze hernieuwd wordt. Als Maria nu de ware Moeder is van Christus, is zij dan niet bij uitstek het heerlijke vat, dat de Offerande van het Nieuwe Verbond bevatte?

Het is verbazend hoe kostbaar de vaten waren, die Salomon de priesters voor de eredienst in de tempel bezorgde; en ofschoon we weten dat de wijze koning fabelachtig rijk was, toch vraagt eenieder zich af: waar toch mocht Israëls koning al de schatten verzamelen om zulke kunstwerken te laten vervaardigen, want, volgens het getuigenis van de gewijde schrijver, waren die vaten met het mooiste drijfwerk versierd, wat alleen nog groter waarde had dan de vaten zelf, al waren deze ook van goud.

Maar de ziel van Maria, die met meer recht het geestelijk vat genoemd wordt dan al de vaten van Jeruzalems Tempel, hoe moet zij door de schitterendste luister hebben uitgeblonken om een waardig Vat van de Godheid te zijn! En zij straalde ook van de heerlijkste glans! Was zij niet de onbevleete Ontvangene, en vrij van de gevolgen van de erfzonde? Kon zij haar vleugels niet zonder enige belemmering uitslaan en haar vlucht

nemen naar God? Bovendien, kunstvoller dan het prachtigste drijfwerk was de ziel van de Moedermaagd met de rijkste deugden versierd, zoals wij in de twee volgende aanroepingen zullen beschouwen. Waarlijk, het geestelijk Vat, de nooit volprezen Moeder van Jezus was het heerlijkste kunstwerk van de Almachtige, een kunstwerk dat straalde door het goud van de smetteloze onschuld, versierd was met het fijnste drijfwerk van de deugden, en door de innigste vereniging met God alle aardse en hemelse pracht overtrof.

Gebed: O goede Moeder Maria, door de H. Communie wordt ook onze ziel een geestelijk vat, dat, evenals uw maagdelijke schoot, de Godmens dragen mag; o leer ons toch beseffen welke reinheid van ons naar ziel en lichaam gevraagd wordt om die goddelijke Schat op enigszins waardige wijze in ons binnenste te omsluiten. Boezem ons daarom een grote eerbied in voor ons lichaam en een heilige haat tegen de zonde, opdat ons hart voor Christus een geestelijk vat mag worden, zo edel, dat Hij er graag bij ons communiceren in komt rusten.
Amen.

Oefening: Ons steeds met de grootste zorg tot de H. Communie voorbereiden, en dan Maria smeken dat zij ons hart vervult met de gevoelens die haar hart bezielde, toen zij uit de handen van de beminde leerling Johannes haar Jezus ontving.

.... *wordt vervolgd* ...

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Mei:

Opdat O.L. Vrouw onder ons heiligen mag wekken!

Juni:

Tot eerherstel voor alle heiligschennissen tegen de H. Eucharistie!

Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette deel 1

Beste Kruisvaarders,

De echo van Prinses Pyrene

Ineens: een muur! Zonder voorbereiding! Niet zoals bij de Alpen. Dus: geen geleidelijke overgang van vlakke naar bergen. Geen mooie meren in een voorgebergte. Geen lage bergpassen tussen de bergkammen, om ze te kunnen oversteken. Maar wel: de steilste watervallen van Europa (buiten Noorwegen). Ze noemen ze hier “gaves”. En boven bij de bronnen van de watervallen en riviertjes: een groot keteldal in de vorm van een halve cirkel. Ze noemen ze hier “cirques” (“sirk”). En vele van de bronnen zijn nog geneeskrachtig ook. Als je er een bad neemt, kunnen ziektes als reuma genezen.

Ook interessant: je kan hier veel meer vee per oppervlakte laten grazen dan beneden in het grote laagland van Zuidwest-Frankrijk (Aquitanië, Gascogne, Guyenne), op de weiden van de flan-

ken van de spitse bergen. Ze vormen de grens tussen Frankrijk en Spanje. Ze zijn genoemd naar een Keltische prinses uit het Griekse verhaal van Hercules. In het verhaal huilt de heidense held daar om haar dood. En zijn geweeklaag weergalmt tussen de steile rotswanden: “Pyrene ...” Daarom heet die bergkam van 3000 meter hoogte nu: “de Pyreneeën”.

De grot, de Moer en Onze Lieve Vrouw

Waarschijnlijk al rond 40.000 voor Christus is de streek voor die tijd “dichtbevolkt”. Voor de eerste Europeanen heel aantrekkelijk, want daar zijn de sterkste en veiligste woningen van die tijd: rotsholten! Eén van die groten heet Massabielle (“Massabjél”). De naam komt van “masse vieille”, “oude (steen-) hoop”. Ronde stenen aangespoeld door de snelstromende rivier Gave de Pau (“Poo”).

In de vroege middeleeuwen is deze plek aan de voet van de Pyreneeën een strijdperk tussen de islamitische Moren vanuit Spanje en de grote christelijke Koning van het Rijk van de Franken: Karel de Grote. In het jaar 778 omsingelt Karel hier met zijn ridders een

Moorse vesting. Moslim-overste Mirat wil zich niet overgeven. Dan daalt een arend neer boven op het fort en gooit uit zijn scherpe snavel een dikke vis neer, een forel. De islamitische vorst denkt nu: “Dat is een slecht voorteken!” En daarna komt de bisschop van het grotere stadje uit de buurt: Tarbes (“Tarb”). Die bisschop geeft er een uitleg aan: “De Koningin van de Hemel wil dat je je aan haar overgeeft!” Mirat: “Laat mij haar eerst zien!” De bisschop begeleidt Mirat naar “De Zwarte Maagd” van Le Puy-en-Velay. Het is een beeld van Onze Lieve Vrouw met het Kindje Jezus op haar schoot. En daar gebeurt iets: Mirat bekeert zich. Hij kiest als doopnaam: “Lorus”. De vesting en het dorp worden nu naar hem vernoemd: “Lorus”, later “Lorda” en nu “Lourdes” (“Loerd”). Nog altijd staat daar een trotse, middeleeuwse vesting: het

Château Fort (“Sjató Four”). Lourdes wordt het hoofdstadje van de streek Bigorre (“Bigóur”) en daar spreken de mensen nog lang een taal die meer op het Spaans lijkt dan op het Frans: Occitaans (“Oksitaans”).

De verliefde molenaar en zijn dochtertje

In het midden van de 19^e eeuw is Lourdes allang deel van Frankrijk en wonen er 4300 mensen. Er zijn chique heren bij. Jammer genoeg sinds de Franse Revolutie (1789): vaak ongelovig.

Maar de meeste mensen zijn katholieken en die leven ook echt met de goede God verbonden. En “chique” kunnen er weinigen zijn, want het zijn nog altijd harde tijden: hard werken om te kunnen leven, koude winters, ziekten zoals cholera waartegen niemand al een goed geneesmiddel heeft.

Bij de snelstromende beekjes en rivier van Lourdes staat het vol met watermolens. “Broodnodig”: om graan te malen

tot meel, waarvan het “dagelijks brood” kan worden gebakken.

Zo is er de Boly-Molen, eigendom van het molenaarsgezin Casterot (“Kasteróo”). Door een ongeval in 1841 verliezen ze papa. Mama Claire blijft achter met allemaal dochters. Hoe moet dit verder? Dan ontmoet ze een vriendelijke, ongehuwde molenaarshelper van 34 jaar: François Soubirous (“Frauswá Soebiróe”). Claire denkt: “Die vraag ik om bij ons te werken. Hopelijk zal hij dan met mijn oudste dochter, Bernade, trouwen. En dan kan hij de man zijn die deze molen zal overnemen”.

En ja: vriendelijke François komt er met plezier werken. En hij wordt ook nog verliefd. Maar niet op de oudste, maar op de jongste: Louise. En zij op hem. Mogen ze trouwen? Ja! Maar dan moeten ze tegelijk de oudste, tante Bernade, peettante laten zijn en haar mee laten beslissen in het huishouden. Gelukkige François en Louise trouwen op 9 januari 1843. Eén jaar later, op 7 januari 1844, wordt hun eerste kindje geboren. Naar haar peettante/meter vernoemd: Bernade-Marie. Maar ieder noemt haar met het verkleinwoord: “Bernata” of “Bernadette”.

Armoef troef

Na Bernadette komt er heel snel nog een meisje bij: de levenslustige Toinette (“Twannét”). En dan nog broertjes. Maar papa François heeft meestal veel slaap nodig, dus hij verslaapt het vroege deel van werkdag. Dan is hij met zijn vriendelijk karakter ook nog te toegankelijk, dus betalen klanten hem niet op tijd of genoeg. Op een dag springt ook nog een stuk molensteen in zijn oog! Kwijt! En tot overmaat van ramp wordt hij ook nog in de gevangenis gegooid! Dan kan je niet meer de kost verdienen! Na maanden blijkt dat de beschuldiging een vergissing is. Wel wordt François weer vrijgelaten, maar intussen zijn de Soubirous straatarm geworden.

Ze moeten weg uit de Boly-Molen en mogen nog van geluk spreken dat een goed familielid hun een kelder ter beschikking stelt. Maar letterlijk in de schaduw van het gerechtshof. De plaats waar ze onderdak krijgen heet: het Cachot (“Kasjó”), de vroegere gevangenis. Hier in dit klein, vochtig,

donker hol (4,40 op 3,75 meter) leven de Soubirous nu open gepropt. Papa moet als dagloner gaan werken. Dat wordt slecht betaald. Ook mama moet gaan werken in dienst van rijkere burgers. Ze werkt zich halfdood.

Mama vaak van huis? Dan moet oudste dochter Bernadette maar mama spelen: soep en pap maken, breien, naaien en op de andere kinderen letten. Dat kost veel energie. Naar school moet en kan Bernadette niet. In het vochtige Cachot heeft Bernadette last van astma: een longziekte met ademnood en hoesten.

Schelmen. Kwajongens

Wat gedaan? “Helpen in het café van tante Bernade!” Dan, in september 1857 (Bernadette is dertien), naar haar “tweede mama”: Marie Lagüe in Bartrès (“Bartrijs”). Op kleine kinderen letten, in het huishouden helpen, water en hout (voor verwarming) halen en vooral: herderinnetje zijn. Met de schaapjes de bergweiden in. Gezonder dan in het Cachot.

Lieve papa François komt Bernadette daar vaker bezoeken. Zo die ene keer. Bernadette is helemaal van streek. Ze ziet schapen die gebrandmerkt zijn, zodat ieder ze uit elkaar kan houden. Maar dat kent Bernadette nog niet.

En dus schrikt ze: “Kijk eens, papa: er zijn van die schaapjes die op de rug helemaal groen worden!” “Ja,” lacht papa, “dat is omdat ze zoveel gras hebben gegeten. Nu groeit het al door hun rug heen”. Bernadette begint vreselijk te huilen van verdriet! Papa schrikt:

“Dat was maar een grapje ...” Bernadette: “Je mag toch niet liegen ...”

Maar Bernadette beleeft toch veel plezier daarboven. Vooral een dartel (= het springt vrolijk rond), spierwit lammetje is haar “vriend”. Het beestje is een beetje een schelm, een “kwajongen”: wanneer Bernadette met de kudde de helling afdaald, komt het lammetje haar “rammen” in de knieholte! Terwijl het lammetje vrolijk wegspringt rolt Bernadette lachend de helling af! Ze mag die plagerijtjes wel! En ze wordt zélf zo: altijd klaar om iemand te plagen. Maar niet boos. Om te spelen. Omdat ze de kwajongen speelt met anderen, met meisjes, maar ook met jongens,

vertellen mensen dat Bernadette “flirt” (met de gevoelens van jongens de gek houdt). Maar dat klopt niet. Wie haar van dichtbij kent weet: “Elle est candide”, “Ze is onschuldig, er zit geen kwaad in”.

De onwetendste

Vanuit Bartrès leert Bernadette een heilig priester uit het Baskenland kennen: Eerwaarde Michel Garricóits van Bétharam. In die tijd neemt Bernadette een belangrijk besluit: “Ik wil Jezus in mijn ziel ontvangen, mijn Eerste Communie doen! Daarvoor moet ik catechismus krijgen. Dus wil ik leren lezen en schrijven!” Op 20 januari 1858 vertrekt Bernadette weer naar Lourdes.

Hoewel ze al 14 jaar is, ziet Bernadette er tien of elf uit. Ze zal er altijd kinderlijk blijven uitzien. Dan valt ze niet zo op tussen de jongere kinderen op school. Maar haar hersentjes zijn nog niet zo geoefend. Dus onthoudt ze niet zo goed. Wat doen dus de medeleerlingen? Haar uitlachen! En dan denkt

ze het zelf ook: “Het is nu eenmaal zo: ik ben dom ...” Maar dat is niet waar! Maar wat er wél aan klopt en wat ze later zal zeggen: “Jullie hebben er geen idee van hoe onwetend ik toen was. Was ik niet de onwetendste geweest, dan had ze me niet uitgekozen”. Wie bedoelt ze met “ze”?

Iets is hier niet normaal ...

Donderdag 11 februari 1858. Een nat-koude dag in het Cachot. Mama: “Geld om hout te kopen hebben we niet. Toinette, kan jij hout gaan sprokelen buiten het stadje, daar waar de varkenshoeders de Gave oversteken?” Springlevende Toinette veert recht: “Zeker!” Haar speelkameraadje Jeanne (“Zjan”) Abadie smeekt: “Alsjeblieft, Mevrouw Soubirous, laat mij ook meegaan!” Mama: “Is goed!” En Bernadette: “In ik ook!” Mama: “Maar kind, je bent toch verkouden?” Bernadette: “Ik zal dikke kousen en een warme kapmantel aantrekken!”

Twaalf uur ‘s middags. De drie meisjes razen het dorp uit, richting Massabielle. Nu ja, Bernadette, “raast” niet echt, want ze is ziek. Ze komen aan bij de Gave. De twee eerste meisjes trekken hun schoenen en kousen uit: barrevoets door de ijskoude rivier! Bernadette twijfelt een beetje: “Nu ik verkouden ben?” Jeanne lacht haar uit: “Wie bang is voor het water mag natuurlijk blijven waar ze is!”

Bernadette gaat zitten om toch haar kousen uit te trekken. Dan voelt ze een zachte windstoot. Maar ... is dát eigenaardig?? Bernadettes scherpe

oog ziet, dat de takken van de bomen zich niet bewegen in die “windstoot”. Ze kijkt naar waar de “wind” vandaan moet gekomen zijn: de grot van Massabielle! En wat zien wij daar?? Helder licht, wat alsmar méér gaat schijnen! En Bernadettes hart gaat ook alsmar sneller kloppen! En dan, in de bovenste kromming van de rotsholte: een jonge dame! Een ongelooflijk mooie! Sneeuwwit kleed, alsof het gewezen is uit ... licht! Een sluier van hoofd tot schouders. Een blauwe gordel rond haar middel. Een gouden, stralende roos op elk van de blote voeten. Aan de arm: een Rozenkrans!

Bernadette wil het kruisteken maken, om hulp te krijgen van de Hemel! Maar ze krijgt haar arm niet omhoog. Nu maakt die verrukkelijk mooie dame zelf het kruisteken! En dat kan Bernadette nu tegelijk ook. Terwijl ze op haar knieën glijdt, neemt ze haar Rozenkrans en begint stil te bidden, helemaal gebannen kijkend naar die mooie dame. En die lacht vriendelijk naar haar! En beweegt óók haar vingers over de pa-

In rep en roer! Een engel en een ridder

rels van de Rozenkrans. Ze beweegt haar lippen niet, terwijl Bernadette het “Wees gegroet Maria” bidt. Maar wél wanneer ze bij het “Eer aan de Vader ...” gekomen zijn. Tegelijk buigt de mooie dame daarbij vol eerbied haar hoofd. Na het gebed buigt de dame heel vriendelijk naar Bernadette. Alsof ze wil zeggen: “Ja, kind, ik heb je zeer lief ...”. Een onbeschrijflijk geluk daalt in de ziel van Bernadette!

Intussen stormen de twee andere meisjes weer door de Gave. “Hee! Kijk eens naar Bernadette! Ze ziet ons niet!” Toinette gooit een steen of twee naar haar oudere zus. Geen beweging ... “O! Misschien gaat ze dood!” “Nee,” zegt Jeanne Abadie, “dan zou ze al omgevallen zijn.” Ze komen dichterbij. Bernadette ziet er weer “normaal” uit. Zonder vrees gaat ze door het koude water en pakt mee een hele bundel sprokkelhout op de rug. De drie gaan naar huis. Jeanne sneller, omdat ze kou krijgt. Bernadette aan Toinette: “Heb je niets gezien?” Toinette: “Nee. Wat dan?” Bernadette: “Als je mij belooft niets door te vertellen?” Dan vertelt Bernadette aan haar zus wat ze heeft beleefd.

Thuis gekomen. Ook als ze klein zijn, vertellen vrouwtjes heel graag over wat hun ziel beweegt. En dus ... kan Toinette zich niet langer beheersen en vertelt tóch alles door aan moegewerkte mama. Misschien weet mama niet meer goed wat ze doet. Of ze denkt dat ze twee leugenaars voor zich heeft. In ieder geval: beide dochters krijgen een flink pak slaag! Ze mogen voortaan niet meer naar de grot van Massabielle!

Maar het gerucht van wat er is gebeurd, verspreid zich over heel Lourdes! Het wordt zondag 14 februari. Bernadette voelt een ongelooflijke drang om terug naar de grot te gaan. Ze smeekt haar ouders. En haar zus en speelkameraadjes méé. Tot de ouders “Goed dan!” knikken. Als een pijl uit een boog rent het jonge meisjesvolk naar de rotsholte. En de dame? Niet te zien ...

Bernadette begint alvast het Rozenhoedje te bidden. Na het eerste geheim: “O! Ze is er!” Jeanne Abadie is een slimme: ze heeft wijwater meegenomen en trekt het flesje nu tevoorschijn: “Hier! Sprengel ernaar!” Mocht het een verschijning uit de hel zijn, dan zal die nú verdwijnen. Bernadette roept: “Als u niet van God bent: vlucht weg! Als u wel van God komt, dan blijf!” En ze gooit een flinke wolk wijwaterdruppels over de mooie dame. Hoe meer ze sprengelt, des te meer gaat de mooie dame ... “Oooo!”, roept Bernadette, “ze vlucht helemaal niet! Ze glimlacht naar ons!” Het gelukkige kind valt op de knieën en lijkt in een andere wereld. Haar gezicht glanst!

Maar de andere meisjes geraken in paniek! Ze willen Bernadette wegtrekken maar ... ze lijkt zo zwaar geworden als lood! Dan raakt van de bovenste ronding van de grot een stuk rots los en knalt neer! Vlak naast de meisjes! Jeanne Abadie denkt nu zeker dat daarboven de duivel aan het werk is! Ze pakt de gevallen steen en gooit die naar de rotsholte om “de duivel” weer

Geen leven meer

Iedereen in Lourdes praat nu over de verschijning. De ongelovige bestuurders van de streek, en de pers worden zenuwachtig: “Niet dat iedereen nu gelovig gaat worden!” Maar ook Pastoor Peyramalle: “Niemand van de priesters mag naar Massabielle! Waarschijnlijk wil dat jong ding aandacht trekken! We gaan ons niet belachelijk maken!”

te verjagen! Maar het levert niets op: de betoverde Bernadette is niet te bewegen! Dit wordt teveel: de jonge dames vluchten weg! Op hun weg zien ze de Savy-Molen. Bevend lopen ze naar binn en en schreeuwen om hulp!

De jonge, stoere molenaarszoon Antoine Nicolau (“Autwán Nikolóo”) snelt ter hulp! Knappe Antoine neemt Bernadette in zijn armen en draagt haar het molenaarshuis binnen. Intussen is ook mama Soubirous daar toegesnel. Onmiddellijk wil ze weer haar dochter aflossen (een duchtige rammeling geven)! Maar terwijl ze uithaalt ... werpt Antoine Nicolau zich ertussen: “Mevrouw! Laat dat toch! Uw kind is ... een engel! U heeft ze niet gezien toen ze voor de grot knielde. Ik heb nog nooit ... zoiets moois gezien ... Eigenlijk had ik zo iemand niet eens mogen aanraken ...”.

Het zal niet de laatste keer zijn dat “ridder” Antoine het voor Bernadette opneemt. En hij niet alleen. En dat zal nodig zijn ook ...

En wie al zenuwachtig was, wordt het nu nog méér: mama Louise Soubirous-Casterot. Haar zenuwen branden bijna door! En op school is het ook al geen pretje voor Bernadette. De volgende dag staat Zuster-Overste Ursule plots vóór haar: “Ga je nu eindelijk ophouden met dat carnaval?” En na de school: stormloop op Bernadette: “Vraag die dame toch wie zij is!” Een andere vrouw gaat zo-ver, Bernadette in het voorbijgaan een knallende oorveeg te geven: “Hier!! Belachelijke!!” Maar ook de dame van de verschijning wordt belachelijk gemaakt! Zo kan het niet verder ...

De volgende dag komen twee rijke dames voor wie mama Soubirous werkt: de dames Millet (“Miejé”) en Peyret (“Peiré”). “Kind, jouw mama vindt het goed dat je voorlopig bij ons komt wonen. We denken dat we weten wie die dame is die aan jou verschijnt: Elisa Latapie, een vriendin van ons, voorzitter van de Kinderen van Maria. Ze is net overleden en zal nu wel in het vagevuur zijn. We denken dat ze om hulp komt vragen. Als je bij ons woont, zullen we ervoor zorgen dat de mensen je geen kwaad meer kunnen doen. Maar laat ons meegaan naar de grot!”

Daarin hebben de Dames Millet en Peyret het mis: de verschijning is helemaal geen ziel uit het vagevuur. Maar het is goed dat de dames Bernadette nu rust en bescherming geven.

Ze praat! En wat!

Donderdag 18 februari 1858. Bernadette voelt zich weer heel sterk aangetrokken naar de grot. Heel vroeg, vóór de dorpelingen wakker zijn, loopt ze er heen. En de twee rijkere dames lopen mee. Voor zover ze kunnen. Want zo vlug zijn ze niet in het beklimmen van het halsbrekende, gladde bergpad. De ene dame heeft pen en papier meegenomen.

En ja: “ze” is er! De dames Peyret en Millet grijpen pen en papier en houden ze in de richting van de verschijning (ze zien of horen die niet, maar “voelen” ze wel): “Zou u zo goed willen zijn even uw naam op te schrijven?”

Voor het eerst gaat de verschijning praten! De mooie dame lacht vriendelijk en spreekt: “N’ey pas necessari”. “Dat is helemaal niet nodig.” Dan draait ze zich naar Bernadette: “Zou u zo goed willen zijn 14 opeenvolgende dagen hierheen te komen?” Bernadette is stomverbaasd: “Ze zegt ‘u’ tegen mij en spreekt ons dialect, geen Frans!” Maar over het antwoord aan de mooie dame moet Bernadette niet lang nadenken: “Jazéker! Ik kom!” En dan: “Als ik mag van mijn ouders, natuurlijk.”

Wat de mooie dame dan zegt, nu ze voor het eerst praat, is heel verrassend: “Ik beloof u niet u gelukkig te maken in deze wereld, maar wel in de andere ...”.

De eerste kaars. De hel in opstand!

Eerst het goede nieuws: ook peettante Bernade neemt het voor Bernadette op. Ze gaat naar haar zus Louise en haar zwager (schoonbroer) François: “Jullie horen aan de zijde van jullie kind!” En zo is Bernadette niet meer alleen met de twee rijke beschermsters: voortaan gaan ook mama en tantes mee naar de grot. En dat al vanaf de volgende dag, vrijdag 19 februari 1858. Heel vroeg ‘s morgens, om alle mensen vóór te zijn.

Voor het eerst draagt Bernadette een brandende kaars mee. Ze zet ze neer in de grot. De eerste van vele! Allen zien Bernadette in vervoering naar de rotsholte staren. De dame is er weer. Maar deze keer zegt ze niets.

En ook de volgende dag niet, op zaterdag 20 februari. Er zijn een dertigtal mensen bij: de dames van de vereniging “Kinderen van Maria.”

Vanaf de Gave komt wel een heel ander geluid. Gebrul! “Zorg dat je wegkomt! Weg met jou!” Er is niemand zichtbaar ... Maar de anders zo vriendelijke dame krijgt ineens een streng gezicht en draait zich in de richting van het gehuil! Het houdt onmiddellijk op! De

geschokte moeder van Bernadette valt haar kind om de hals. Alles is weer stil ...

De dokter en de zondaars

En dan zondag 21 februari. Heel vroeg in de morgen. En toch: op de steile oevers van de Gave staan al rond de honderd mensen. Ook de politie is van de partij. Dan ziet iedereen Bernadette op de knieën zakken en in verrukking geraken. Dat is het ogenblik! Voor Dokter Dozous (“Dozée”): “Nu zal ik die hysterische bende tonen dat die jongedame gewoon zwaar geestesziek is!” De arts gaat onmiddellijk de pols van Bernadette meten. “Normaal ... en de ademhaling ook ...”

Maar ineens ... wordt het zo gelukkige gezicht van Bernadette in-triest ... Dikke tranen rollen uit haar donkere,

zuivere ogen ... En dan komt ze bij. De dokter: “Waarom weende je?” Bernadette: “Omdat de dame in de verte keek, met een heel droeve blik. Ze zegde: “Bid toch voor de zondaars ...” Dokter Dozous is onder de indruk. Hij zal Bernadette niet meer voor “geestesziek” houden. En de meeste mensen in Lourdes zijn voor zichzelf vrij zeker: “Bernadette ziet de Heilige Maagd Maria!”

Vervolging

Nu begint de streekkrant, de “Lavedan” over de verschijningen te schrijven. Politiecommissaris Jacomet (“Zjakomé”) is overtuigd: “De hoogste tijd om in te grijpen!” Hij wacht Bernadette op, wanneer ze de kerk uitkomt: “Kan je even met mij mee komen?” In het kantoor begint Jacomet zijn verhoor. “Je hebt dus de Heilige Maagd gezien!”

Bernadette: “Dat heb ik niet gezegd, ik weet niet wie zij is. Ze ziet er wel uit als een heel mooi jong meisje. Zo van zeventien jaar”. Jacomet: “En al die vrouwen die je meebrengt, zeggen die dat?” Bernadette: “Mijn moeder en tantes hebben tot nu toe geloofd dat ik heb gedroomd en wilden dat ik niet meer naar de grot ging.” Jacomet: “Je liegt!” Hij leest haar “haar” verklaring voor. Maar Bernadette laat geen leugen toe: “U verandert alles! Dat heb ik niet gezegd!” – “Welles!” – “Nietes! Je doet de hele wereld rondrennen! Jij stuk ...”. Dan roept commissaris Jacomet een hele hoop scheldwoorden. Het wordt luid genoeg dat de voor de deur staande mensen het goed kunnen horen! “Alarm! Haal Bernadettes papa! Die commissaris mag haar helemaal niet ondervragen zonder hem! En liegen en bedreigen al helemaal niet! Dat kind heeft niet eens iets strafbaars gedaan! We mogen die schurk niet zo laten verdergaan!”

Ze halen papa Soubirous. En niet alleen hém. Er komt een echte volkstoeloop!

Met mannen als Antoine Nicolo. Met hooivorken al! Klaar om “hun” onschuldige Bernadette te bevrijden als dit door blijft gaan!

Intussen bedreigt commissaris Jacomet Bernadette nog verder: “Ik laat jou in de gevangenis gooien!” Maar Bernadette is niet bang. Ze weet heel goed dat ze niet kwaads heeft gedaan en altijd de waarheid heeft verteld. Welke valstrik de valse commissaris ook legt: Bernadette trapt er niet in. De woordwisseling tussen de twee wordt luider en luider!

Nu: geklop op de deur! Jacomet: “Binnen!” Daar staat de bezorgde papa van Bernadette. Gelijk zegt Jacomet: “Uw dochter vertelt me net dat haar ouders haar hebben gedwongen naar de grot te gaan en al die verhalen te vertellen!” Maar Bernadette is niet op haar mondje gevallen: “Niet waar hoor, papa!” Jacomet: “Belof me dat je niet meer naar die grot zult gaan!” Bernadette: “Dat kan ik niet beloven!” Dan bedreigt Jacomet de papa: “U moet het haar verbieden!!” François Soubirous is moegestreden en heeft schrik: “Is goed. Ik vraag niets liever als dat Bernadette er niet meer heen gaat!”

Dochter en papa gaan naar buiten. De mensen van Lourdes merken een schelmachtig lachje op Bernadettes gezicht. “Hoe kan je na zo’n foltering nog lachen, kind?” Bernadette: “Die man was grappig. Terwijl hij mij ondervroeg droeg hij een petje met een kwastje en belletje die altijd voor zijn ogen bungelden. Je zou van minder scheel gaan zien! Tingelingeling! Hi-hi!”

Bernadettes vader ziet achteraf in dat hij te zwak was tegen de commissaris.

Bernadette mag weer naar de grot! En ze heeft de eerste veldslag met de geloofsvijanden gewonnen. Ze is zeer sterk geworden!

“Ze” heeft Bernadette veranderd.

De onwetendste. De ongeleerdste. Zo-gezegd dom. Zwijgzaam. Zwak. Zo was Bernadette vóór de verschijningen. Bij de verschijningen wordt Bernadette een echte spiegel van de mooie dame die vóór haar staat: stralend, slim, vriendelijk! “Candide”, zuiver, “een engel”. Vol gloeiende liefde voor de goede God. Vol medelijden met de arme medemens,

vooral met de zondaars. Geen schrik van de boosdoeners! O nee: ze weet ze wijs van antwoord te dienen en blijft nog vrolijk midden in de vervolging! Daarbij ook nog guitig, kwajongensachtig, schelmachtig! Daarmee zal ze de harten veroveren! Tot eind maart 1858 weet Bernadette niet wie die verrukkelijk mooie en vriendelijke dame is. Wij weten het nu: Onze Lieve Vrouw, de Heilige maagd Maria, Moeder van Jezus. En die is het die Bernadette zo rein, wijs, sterk, blij ... dus: heilig ... maakt. Moge Onze Moeder in de Hemel dat met ons en velen doen! Lezen we over haar en praten we elke dag met haar! Dat onze ziel ook een stralende spiegeling, weerkaatsing van Onze Lieve Vrouw mag worden!

... wordt vervolgd ...

Pater Koenraad Huysegems

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van februari en maart?

	<i>feb.</i>	<i>mrt.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	10	7 (!)
Dagelijkse Toewijding	280	202
H. Mis	81	50
H. Communie	66	26
Geestelijke Communie	226	138
Offers	446	349
Tientjes	1.109	988
Bezoek aan het Allerheiligste	23	21
Meditatie	122	40
Goed Voorbeeld	256	145
Puntje	253	182

“Het valt mij te moeilijk!”

Een verhaal

Wanneer Chris de levensgeschiedenis van de Martelaren las, dan dacht hij altijd met een gevoel van weemoed en groot verlangen aan die heldentijd, die reeds zo lang voorbij was. Had hij destijds mogen leven! Hij kon zich alles zo heerlijk voorstellen: De keizer zelf zat op de rechterstoel en naast hem stond het marmeren afgodsbeeld, waarvoor hij wierook moest strooien. Maar hij deed het niet; integendeel, kaarsrecht richtte hij zich op, keek de keizer onbevreesd in het aangezicht en sprak met grote waardigheid: “Ik ben Christen”. Daarop ontstak de keizer in onbeschrijflijke woede en

hij sprak een kort, maar verschrikkelijk vonnis uit, dat Chris door merg en been ging: “Werp hem voor de leeuwen!” Maar ook voor deze monsters wankelde Chris niet; nee, als een held stierf hij voor zijn geloof, ofschoon hij nog geen twaalf jaar oud was.

De marteldood verlangde de goede God nu juist niet van Chris, maar wel allerlei andere dingen, die hem veel, veel zwaarder vielen. Hij woonde in een stad, die voor het grootste gedeelte protestants was, zodat het gymnasium buiten hem slechts enkele ka-

Christenen voor de leeuwen

tholieke leerlingen telde. Bovendien was de katholieke parochie zeer arm. Toch bloeide zij, omdat zij werd bestuurd door een flinke pastoor. Chris hield trouw aan zijn geloof vast, maar toch viel het hem hoe langer hoe zwaarder, onbevreesd voor zijn geloof uit te komen. Niet, omdat hij zijn geloof niet beminde of misschien zelfs verachtte; hij woonde dagelijks de H. Mis bij, als de lesuren het toelieten, hij bad veel en hij hoopte later nog eens een flinke verdediger van zijn geloof te worden. Maar ... het viel hem moeilijk mee te trekken met de processie, die de kleine parochie op Sacramentsdag en andere feesten hield; het viel hem moeilijk voor het eeuwenoude Mariabeeld op de hoek van de straat zijn hoed af te nemen; het viel hem moeilijk, neer te knielen, wanneer het H. Sacrament naar een zieke werd gedragen; het viel hem moeilijk, openlijk het kruisteken te maken.

En waarom wel? O, hij had vele verontschuldigen en in alle speelden zijn andersdenkende schoolkameraden een rol. Vooreerst, zij keken zo nieuwsgierig naar hem, als hij iets deed, wat zijn ander geloof te kennen gaf; op de tweede plaats, zij vroegen hem uit, waarom dit zo en dat zus was en verwonderden zich telkens over allerlei dingen; ten derde, enkelen lachten hem uit en plaagden hem er mee, wat niet altijd zo kwaad bedoeld was, maar door de prikkelbare Chris toch steeds kwalijk werd opgenomen. Daarom had hij zich langzamerhand het volgende principe eigen gemaakt: Als men inwendig maar goed gods-

dienstig is, mag men naar buiten wel onverschillig en oppervlakkig schijnen. Alles wat opvallend is, kan men gerust nalaten, dat is zeker.

Maar van lieverlede bemerkte hij, dat die uiterlijke onverschilligheid de innerlijke godsdienstzin sterk begon te beïnvloeden. Hij zweeg, waar spreken plicht was en weliswaar zweeg hij in het begin met gewetenswroeging, daarna echter met de overtuiging, dat hij er goed aan deed. De heftigste aanvallen op zaken, die hem heilig waren, beantwoordde hij met een bedaard, stilzwijgend schouderophalen. Vooral niet redetwisten en een klein beetje in de klem geraken, dat was te pijnlijk.

De pastoor merkte wel, wat er in Chris omging en zijn hart bloedde. “Hij wordt geen geloofsverdediger, maar een weerhaan, een kruiper, die bang is zich het hoofd te stoten en die, zonder zich te bedenken, een zijpad inslaat, als de een of andere zich over de rechte weg zou ergeren.” En de pastoor besloot een krachtig geneesmiddel aan te wenden, om hem in geloofszaken wat vaster van karakter te maken.

Op zekere dag kwam Chris de kerk voorbij, en de pastoor hem riep hem. “Chris, je kunt mij een groot genoegen doen. Ik moet de Communie brengen naar een zieke, de oude Willemsen, je kent hem immers. Hij haalt de morgen niet meer. De koster is ziek, hij heeft ook al de griep, zoals zovelen in onze stad op het ogenblik. En van mijn misdienaars is er toe-

vallig niemand bij de hand. Dus kort en goed, je zou mij wel even kunnen vergezellen. De oude Willemsen woont niet ver weg, en God belooft je er voor.”

Het was nog van oudsher in de stad gebruikelijk, dat de priester, wanneer hij naar een zieke ging, de superplie aantrok en dat de koster of een misdienaar hem voorafging met een grote, rijk versierde lantaarn en een bel. En alle katholieken, die hem ontmoetten, knielden neer om de Zaligmaker te aanbidden in het H. Sacrament van de liefde. Het viel Chris steeds ontzettend moeilijk, als hij op de openbare straat aan het H. Sacrament zijn eerbied moest bewijzen en meer dan eens reeds was hij ongemerkt een zijstraat ingegaan. En nu zou hij warempel zelfs de lantaarn en de bel voor de priester dragen! “Liever voor de leeuwen!” dacht hij vol heldenmoed en hij stamelde een dozijn verontschuldigen: dat hij heel, heel haastig naar huis moest; dat hij nog heel, heel veel moest leren.

“Slechts een half uur vraag ik van je,” zei de pastoor ernstig. “Dit verzoek zal je de goede God en je oude pastoor toch niet afslaan.”

Bijna kwamen Chris de tranen van de wanhoop in de ogen en hortend en stotend bekende hij de ware reden van zijn weigering: “Ik kan het niet, het valt mij te moeilijk, ik kan het werkelijk niet”.

Maar nu flikkerde er een heldere lichtstraal in de ogen van de pries-

ter en met zachte, diepbewogen stem sprak hij: “Als de Koningin vandaag hier in de stad zou komen en je zou haar met een vaandel vooraf mogen gaan, dan zou je er trots op zijn, dan zou je deze dag misschien als één van de mooiste uit je leven altijd in herinnering houden. En voorzeker, dat zou ook een grote eer zijn, maar toch nog kinderspel vergeleken bij de eer, die ik je thans aanbied. Je mag de allerhoogste Heer begeleiden, naast wie alle keizers en koningen slechts arme dienstknechten zijn. En deze eer valt je te moeilijk en je schaamt je voor de Heer en Koning van hemel en aarde?” De pastoor had met zoveel klem gesproken, dat Chris tot in het diepst van zijn ziel was geschokt en dat hij de priester tegen wil en dank volgde; maar zijn gezicht was krijtwit en zijn knieën knikten, alsof hij zwaar ziek was. Niettemin nam hij de lantaarn en de bel en ging de priester vooraf, maar het menselijk opzicht bracht hem bijna buiten zichzelf; en waarsachtig, daar kwamen ook reeds een paar schoolkameraden de hoek om en zij bleven van verbazing met open mond staan, toen zij Chris in zijn nieuwe bediening zagen. Deze vertraagde een ogenblik zijn gang en een seconde lang kwam het in zijn hoofd op: “Alles wegwerpen, er van doorgaan, later vertellen, dat het slechts een domme grap was geweest”. Maar toen kreeg hij plotseling een gevoel, alsof men hem midden op het hoofd had geslagen en in zijn lichaam ondervond hij werkelijk de pijn van die slag, ofschoon ze slechts in zijn verbeelding was toegebracht. En een stem dreunde in zijn oor: “Die smaad

“Het valt mij te moeilijk!”

wil jij Hem aandoen, Hem, de Koning van hemel en aarde, je Verlosser, die voor jou in Zijn bloed aan het Kruis hing?” En een andere stem vervolgde: “Slavenziel, die om een verwonderde blik, een paar spot- en scheldwoorden haar Heer en Meester verraadt!”

Chris liep voort als in een droom, maar onwillekeurig richtte zich bij die verwijtende stem van het geweten zijn rug op, die zich vroeger zo graag had gebukt. Zo bereikte hij het huis van de oude Willemsen en wist hij eigenlijk niet, hoe hij er was gekomen. Daarop knielde hij in de ziekenkamer neer, aanschouwde de heerlijke plechtigheden, waaronder de Zaligmaker als laatste troost het bed van de stervende nadert en zag de ogen van de grijs-

aard vol onuitsprekelijk verlangen op de H. Hostie gericht. De doodzieke oud-strijder was nog niet helemaal gerust, de angst voor het onbekende land aan de andere zijde van het graf deed zijn mager lichaam sidderen en beven. Nauwelijks echter had hij de H. Hostie genuttigd, of de storm in zijn binnenste bedaarde en hij vestigde zijn brekende ogen vol roerende dankbaarheid op zijn biechtvader. Deze bad en trooste om beurten en toen hij eindelijk aanstalten maakte om te vertrekken, lag de oude man daar met een glimlach van hemelse vrede op zijn gezicht en zijn vermoeide lippen fluisterden telkens weer de woorden: “Mijn Heer en mijn God, Jezus mijn Zaligmaker, ik dank U!”

“En die liefdevolle Meester hebt jij willen verraden om een paar spot- en scheldwoorden,” klonk het opnieuw Chris in de oren.

Op de terugweg liep hij niet als in een droom, maar klaar helder van zinnen. Hoewel hij voortliep met neergeslagen ogen, zag hij zijn klasgenoten weer aan de hoek van de straat staan, maar, vreemd genoeg, het liet hem totaal onverschillig. Deze ene, grote zelfoverwinning had hem gevoerd op de weg van de genade. Een zonnige blijdschap, een verlangen naar meer offers bezielde hem nu. Hij wenste niet meer voor de leeuwen te worden geworpen, maar van ganser harte hoopte hij voortaan in kleine zaken zijn Heer en God te belijden en Hem trouw te dienen, ondanks spot en smaad en strijd.

Viaticum onderweg

De Heer is mijn Herder

“Ik dank u, mijnheer pastoor, voor de grote eer, die u mij hebt bewezen,” zei hij bij het afscheid tot de priester, die hem met goedige, begrijpende en blijde ogen nakeek.

De volgende dag, toen er geplaagd en gespot werd, stond Chris zijn man en dacht bij zichzelf: “Vrienden, als je eens wist, wat ik bij die gang met de priester heb geleerd en ondervonden! Dat is zo kostbaar, zo groot en verheven, dat ik er duizendmaal meer voor zou willen verdragen”. De anderen verwonderden er zich over, dat hij niet zoals vroeger rood

en verlegen werd; niet zoals vroeger enige, werkelijk beledigende woorden slechts met een hulpeloos schouderophalen beantwoordde, maar nu ferm voor zijn overtuiging uitkwam. Later staken zij de hoofden bijeen; maar toen sprak een stevige jongen, die ook protestant was: “Tot nu toe was Chris een echte lafaard die beefde voor elke nijldige blik. Maar nu is er moed in hem gekomen en toont hij, wat hij is: katholiek. Zo bevalt hij mij veel beter, ofschoon ik niet van zijn geloof ben. Iemand die voor zijn overtuiging uitkomt, verdient de achting van allen”.

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens,
de Puntjes voor mei en juni zijn:

Mei: elke dag het *gebed om heilig te leven* bidden!

Juni: elke dag het lied *Adoro te devote* bidden!

Beste Kruisvaarders,

Heeft er op deze wereld ooit een heiliger geleerde of een geleerder heiliger geleefd dan de H. Thomas van Aquino? Misschien niet. Thomas wist niet alleen veel over Jezus, omdat hij geleerd was, maar vooral omdat hij door het gebed een vriend van Jezus was geworden en onze Heiland kende door hun dagelijkse omgang. Onze Heiland zelf getuigt immers: “*Gij hebt goed over Mij geschreven!*” Vooreerst was het liefde uit kennis, maar dan ook kennis uit liefde.

Wie is deze H. Thomas van Aquino? Thomas werd in 1125 geboren in het kasteel van het kleine stadje Aquino, halverwege tussen Rome en Napels (Italië). Toen hij pas zes jaar oud was, kwam hij terecht in het beroemde klooster van de Benedictijnen, Monte Cassino, om daar opgevoed te worden in deugd en wetenschap. Vervolgens volgde hij als veertienjarige reeds les aan de universiteit van Napels. Daar onderwezen hem priesters uit een nieuwe orde: de Dominicanen, gesticht door de H. Dominicus (dezelfde van de H. Rozenkrans!). Toen Thomas zelf ook monnik, Dominicaan, wilde worden, ondervond hij grote tegenstand van zijn

adellijke familie, vooral van zijn twee broers. Deze hebben hem zelfs gekidnappt. Ze sloten hem op in een toren, totdat Thomas voor de wereld zou kiezen (rijkdom, macht, plezier) in plaats van zijn geestelijke roeping. Thomas overwon echter al hun (ook schandelijke!) beproevingen en koos zich, net zoals de H. Franciscus van Assisi, God tot vader, moeder en broer uit.

Monte Cassino

In de twaalfde, dertiende eeuw ontstonden er problemen in Europa, omdat vele geleerden de boeken van de oude Romeinse en Griekse wijsgeren begonnen te bestuderen. Dit bracht echter twee gevaren met zich mee. Ten eerste waren deze boeken, ondanks dat zij wel goede ideeën bevatten, gebaseerd op het heidendom en ten tweede werden deze goede gedachten voornamelijk vertaald en uitgelegd door Moslims, zoals bijvoorbeeld de wijsgeer Ibn Sina of Avicenna. Zij verspreidden of vermengden de goede filosofische gedachten met valse en antichristelijke meningen.

De grootste verdienste van de H. Thomas was hiervoor een oplossing te bieden. Door zijn scherpe geest ontwikkelde hij een katholieke wijsbegeerte, die alle wijsheid van vroegere tijden in de schaduw stelde. Samen met de H. Albertus, zijn leraar te Keulen (Duitsland), bouwde hij zijn leer op de oude geleerde Aristoteles, maar doordrong die heidense filosofie met het licht van het katholieke geloof en de genade.

Thomas wilde de hemelse geopenbaarde waarheid, maar ook de aardse natuurlijke waarheid doorgronden, haar doen stralen voor anderen, haar verdedigen tegen dwaalleraars. De waarheid, die van God voortgekomen is en tot God moet leiden: Jezus Christus: het eeuwige Woord Gods, in Wie en door Wie alles geschapen is. Thomas schreef heel veel boeken. Deze leer verspreidde zich overal in Europa en bracht zo een bloeiperiode van katholieke samenleving en geleerdheid op gang: de zogenaamde Scholastiek. In Parijs, Rome, Anagni, Orvieto en Viterbo was Thomas in de universiteiten gedurende tweeëntwintig jaar een beroemde leraar.

Zijn gebeds- en deugdenleven gaf hem de ingetogenheid, de zelfverloochening en de tucht die vereist zijn voor een ernstig en volhardend studieleven. Zijn tijdgenoten berichten bovendien dat Thomas ook God in zijn naaste diende. Hij was goed voor de medemens en niet zelfzuchtig, nederig en

H. Thomas tussen de Kerkvaders

nooit bitter tegen zijn tegenstanders. Hij trachtte steeds opbouwend te zijn en hen te aanhoren. Kenmerkend voor Thomas was bovendien zijn grote liefde tot het Allerheiligste Sacrament: Christus in de H. Hostie.

Thomas kreeg dan ook in 1264 op bevel van paus Urbanus IV de eer om de gebeden en de gezangen voor het nieuwe feest van het Allerheiligste Sacrament samen te stellen. Dat feest is bij ons bekend als Sacramentsdag. De dag waarop we met onze Heiland in de monstrans biddend en zingend door de straten gaan.

Door een steeds toenemende kennis en liefde groeide Thomas' ziel tot een steeds innigere vereniging met God. De extases werden talrijker. Na een bepaalde extase tijdens de H. Mis stopte Thomas met het schrijven van zijn geleerde boeken. Nu hij de hemel en Gods heerlijkheid voor een stuk had aanschouwd, kwamen al zijn geschriften hem voor als stro, als niets waard. De hemelse realiteit is veel mooier en groter dan wij ons op aarde kunnen voorstellen of uitdenken.

Thomas stierf in 1274 te Fossa Nuova (Italië). Gehoorzaam aan het bevel van de Paus was hij doodziek afgereisd van Napels (Italië) naar de Kerkvergadering van Lyon (Frankrijk).

Reeds in het jaar 1323 werd hij heilig verklaard door Paus Johannes XXII. Latere pausen gaven hem omwille van zijn leer en voorbeeld de titel van 'engelachtige Leraar' en verhieven hem tot patroon van alle katholieke

Maria en Thomas

scholen, omdat hij de heiligste aller geleerden was en de geleerdste aller heiligen. Een voorbeeld voor ons allen. Zeker ook voor de Eucharistische Kruisvaarders, die elke dag in dienst staan van Christus Koning, die Jezus in het Rozenhoedje en in de meditatie leren kennen om dan uit liefde tot Jezus in de H. Hostie werkdadig te zijn door een apostolaat van offers en goede voorbeelden.

Beste Kruisvaarders, de twee komende maanden mei en juni willen we als Puntjes twee van de mooie gebeden, die de H. Thomas van Aquino heeft geschreven, bidden.

In de maand mei zullen we het ‘*gebed om heilig te leven*’ elke dag bidden. Dit is passend in de mooie meimaand omdat we dan heel bijzonder onze Hemelse Moeder Maria vereren. Zij is voor ons allen het voorbeeld van heiligheid en deugdelijkheid. Bidden we dus tij-

dens de maand mei ijverig dit gebed om heilig te leven. Moge Maria bij God voor ons ten beste spreken, opdat we alle genaden mogen verkrijgen die we nodig hebben om heilig te worden en, eveneens belangrijk, goed te gebruiken. Heilig worden is altijd een samenspel tussen God en onze vrije ziel. Bij de H. Thomas heeft dit gebed gewerkt, want hij is heilig.

In de maand juni, toegewijd aan het H. Hart, willen we het lied ‘*Adoro te devote*’ bidden. Dat is de lofzang die de H. Thomas op bevel van Paus Urbanus IV voor Sacramentsdag heeft geschreven. Dit is een prachtig gebed. Het is namelijk een catechismusles over Jezus in de H. Hostie: we zien, horen en smaken Jezus niet, maar Jezus is er wel. Vragen we met dit gebed om een rotsvast geloof in Jezus’ werkelijke tegenwoordigheid. Smeken we dat we steeds een groot verlangen zouden mogen hebben om Jezus te ontvangen!

Dat we uit dit Hemelse Brood kracht tot heiliging zouden verkrijgen: om het goede te doen en het kwade te mijden!

Dit alles om uiteindelijk bij O.L. Heer in de hemel aan te komen en eeuwig gelukkig te zijn door God te aanbidden en te verheerlijken.

Beste Kruisvaarders, dit zijn twee mooie gebeden en Puntjes, die we graag elke dag met de H. Thomas willen verrichten. Laat ons die Schatkist vullen! Laat ze overvol worden, zodat onze Koning Jezus Christus, door ons meewerken, vele zielen kan bekeren en redden! Geven wij Jezus en Maria door onze inzet de middelen in hun handen! Goede moed! Gods zegen,

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

Gebed om heilig te leven (H. Thomas van Aquino)

Barmhartige God, laat mij hetgeen U behaagt vurig verlangen, voorzichtig zoeken, waar erkennen en volmaakt vervullen, tot lof en eer van Uw Naam.

Orden mijn levensstaat, mijn God; wat Gij van mij verlangt dat ik doe, laat het mij kennen en uitvoeren zoals het moet en zoals het nuttig is voor mijn ziel.

Geef, Heer, mijn God, dat ik noch in voorspoed noch in ongeluk tekort kome, en in het ene niet hoogmoedig worde en moedeloos in het andere. Dat ik mij alleen verheuge over wat mij naar u leidt, alleen treure over wat mij van U verwijdert. Dat ik niemand verlange te behagen of te mishagen tenzij aan U.

Laat al wat vergankelijk is, o Heer, me waardeloos zijn en mij kostbaar zijn al het eeuwige. Vreugde zonder U geve mij tegenzin, dat ik niets verlange dat buiten U is. Alle arbeid om U weze mij aangenaam, alle rust zonder U onuitstaanbaar.

Mocht ik mijn hart naar u richten, mijn God, en als ik bezwijk, berouw hebben en vaste betering voornemen.

O Heer, mijn God, maak mij gehoorzaam zonder tegenspraak, kuis zonder bederf, geduldig zonder morren, nederig zonder geveinsdheid, opgeruimd zonder losheid ... Laat mij mijn naaste stichten met woord en voorbeeld zonder onoprechtheid.

Heer God, geef mij een waakzaam hart, edel, rechtzinnig, sterk en vrij.

Verleen mij de volharding die me betrouwend wachten doet op Uw komst en een betrouwen dat ik U eindelijk zal omhelzen.

Laat mij hier op aarde Uw straffen boetend dragen en eens Uw vreugden genieten in de glorie van het vaderland.

Adoro te (H. Thomas van Aquino)

'k Aanbid U, vol van liefde, God oneindig groot,
Waarlijk hier verscholen onder schijn van brood;
U zich onderwerpen wil mijn gans gemoed,
Daar het, U aanschouwend, gans bezwijken moet.

Smaak, gezicht en tastzin wordt in U misleid,
Slechts 't gehoor vertrouwt men hier met zekerheid.
Alle woord geloof ik van Gods Zoon gehoord,
Niets toch kan meer waar zijn dan der Waarheid woord.

Aan het kruis verborgt Ge Uw godlijkheid alleen,
Maar hier schuilt zelfs Uwe menselijkheid meteen;
Beide toch gelovend en belijgend trouw,
Vraag ik wat de moordenaar U vroeg vol berouw.

Wonden zie 'k als Thomas, niet in hand en zij,
Maar dat Gij mijn God zijt weet ik en belij,
Doe me in U geloven immer meer en meer
Vast op U betrouwen, U beminnen teer.

O gedachtenisse van des Heren dood,
Levend, en de mensen levenschenkend Brood,
Maak dat mijne ziele leef van U altijd,
Dat Gij haar steeds spijze zoet van smake zijt.

Pelikaan van liefde, Here Jezus zoet,
Zuiver mij, onzuivere, door Uw hartebloed,
Waarvan ene druppel 't mensdom kan ontslaan,
Over heel de wereld, van zijn euveldaan.

Jezu, die 'k omsluiert nu voor mij aanstaar,
Gun mij ene zake, 'k dorst er vurig naar:
Dat ik, ongesluiert ziende Uw aangezicht,
Zalig zij door 't schouwen van Uw glorielicht. Amen.

De Geschiedenis van de Kerk

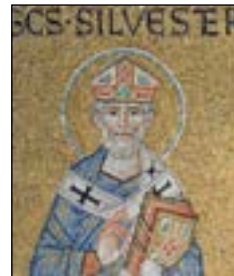
Pastoor W. Nolet

Het Christendom wordt vrij

De uiterlijke toestand van de Kerk werd ineens heel anders, toen keizer Constantijn de Grote, na de overwinning op Maxentius bij de Ponte Milvio te Rome, het beroemde edict van Milaan uitvaardigde in het jaar 313. Er werd vrijheid van godsdienst verleend.

In 314 werd Silvester I paus. Samen hebben paus en keizer gewerkt aan de verbreiding van het Christendom en aan het doorwerken van de christelijke geest in het maatschappelijk leven. Maar daar stond een groot nadeel tegenover. Tot dan toe (het klinkt vreemd) had de Kerk zich vrij kunnen ontwikkelen. Wel werd ze van buitenaf vervolgd, maar de inwendige ontwikkeling ondervond daarvan weinig stoornis. Bovendien was het altijd min of meer gevaarlijk christen te zijn, zodat de kwaliteit van de christenen op peil bleef.

Nu werd dat anders. De keizers, die de Kerk beschermden, begonnen zich weldra ook met de inwendige

Paus Silvester I

aangelegenheden te bemoeien, en een tweede gebrek was, dat menigeen zich in de Kerk liet opnemen, omdat dit voordelig was.

Het tweede gebrek blijkt uit de boetepreken van verschillende Kerkvaders tegen het heidens zedenbederf. Het heidens zedenbederf had natuurlijk steeds een zekere invloed op de christenen gehad, maar nu vraagt men zich van tijd tot tijd verwonderd af, of de wet van de liefde toch werkelijk gold in die samenleving, die aldus beschreven wordt. Vooral wanneer men

Nicea met Arius overwonnen

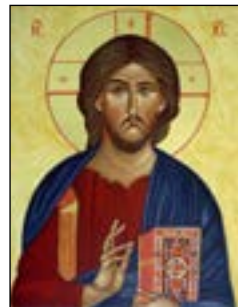
merkt, dat het bederf ook de gezagsdragers in de Kerk niet onberoerd had gelaten.

Naast dat vele kwaad staat echter ontzaglijk veel moois van echt-christelijke beleving.

Het voornaamste, wat de Kerk in de vierde eeuw heeft bereikt, is de vaststelling van de grote dogma's (een dogma is een door de katholieke Kerk definitief uitgesproken geloofspunt, dat iedere mens moet geloven) over de H. Drie-eenheid en over de Persoon van Christus. Dit gebeurde op twee beroemde concilies en onder medewerking van een groot aantal uitstekende theologen, die evenzeer uitmunten door heiligheid als door geleerdheid, en die we Kerkvaders noemen. Van de ene kant had de Kerk daarbij machtige steun van de keizers, die het hele, uitstekend ingerichte verkeersapparaat van het rijk ter beschikking stelden om telkens weer honderden bisschoppen naar de kerkvergaderingen te brengen. Maar van de andere kant miste de Kerk veel van haar innerlijke vrijheid, omdat dezelfde keizers uit politieke overwegingen telkens weer ingrepen in de dogmatische

aangelegenheden. De ene keer steunden ze de orthodoxe (d.i. rechtgelovige) groep, de andere keer de ketterse naar gelang ze het voor hun politiek nuttig oordeelden; zelfs gingen ze zó ver, dat ze zelf dogmatische decreten (besluiten) uitvaardigden.

Nog een ander euvel doet zich in deze tijd kennen: er is telkens tegenstelling tussen de Kerk in het Westen en in het Oosten sinds Constantijn de Grote zijn stad Constantinopel (huidig Istanboel in Turkije) gemaakt had tot centrum van het Rijk, terwijl Rome het hoofd van de Kerk bleef. Tenslotte heeft dat geleid tot het grote Oosterse schisma, dat nog altijd de Oosterse Kerken van de algemene Kerk (Rome) gescheiden houdt. Definitief werd de scheuring in 1054, toen de Westerse Kerk, zoals we later nog zullen zien, treurige dagen had beleefd en de eerbied voor het centrale gezag, door Constantinopel toch al niet graag aanvaard, ernstig had geleden. Behalve in het dogma van het voortkomen van de H. Geest uit de Vader en de Zoon, bleef de Oosterse Kerk orthodox en nog heden stemt zij met de Westerse Kerk in alle overige oude dogma's overeen.

Christus Pantocrator

Jaarprogramma 2020

Wanneer? van t/m	Waar?	Wat?
03-05	Göffingen (D)	Eerste Professie Zr. Maria Lidwina
17-05	Gerwen	Torendag <i>afgelast</i>
21-05	Gerwen	Eerste H. Communie <i>uitgesteld</i>
30-05	01-06 Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs <i>afgelast</i>
14-06	Gerwen	Sacramentsprocessie <i>afgelast</i>
27-06	Gerwen	Derde Orde FSSPX <i>tot nader bericht</i>
27-06	Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
29-06	Ecône (CH)	Priesterwijdingen
05-07	19-07 <i>info Br. René-Maria</i>	Fietsbedevaart Bordeaux-Compostella
20-07	25-07 Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
26-07	30-07 <i>info Br. René-Maria</i>	Fietstocht naar Echternach (L)
02-08	11-08 Boxtel (NL)	EK-jongens/meisjeskamp
29-08	30-08 Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
05-09	Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
07-09	12-09 Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
12-09	Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
03-10	Banneux	Bedevaart District Benelux
10-10	Gerwen	Aanbiddingsdag
11-10	Leiden	Parochiefeest
12-10	17-10 Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
17-10	25-10 Frankrijk/Spanje	Reis Jong Katholiek Initiatief
24-10	25-10 Lourdes	FSSPX 50-jarig jubileum
08-11	Utrecht	Parochiefeest
14-11	Gerwen	Derde Orde FSSPX
21-11	Antwerpen	Bijeenkomst MI
22-11	Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
22-11	Leiden	H. Cecilia-Koordag
28-11	29-11 Antwerpen	J.K.I. internationaal

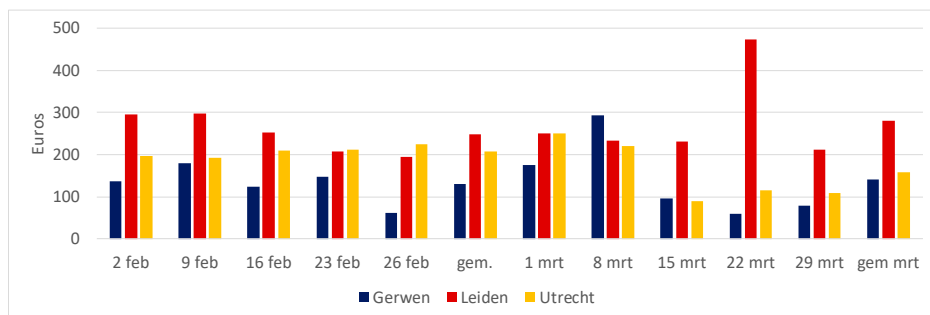

Helaas moeten wij, door de omstandigheden waarin we zijn, de Sacramentsprocessie in Gerwen dit jaar afgelasten.

Onze Overledenen

Hr.	W.A.B.	Oostdam	Alphen a.d. Rijn	04	05	1998
Hr.	J.	van der Beek	Geleen	06	05	1997
Hr.	W.	Vollenbregt	Rijswijk	06	05	2013
Mevr.	A.A.M.	van der Sluiszen-Snijders	's Hertogenbosch	07	05	2016
Mevr.	A.M.	de Chauvigny de Blot-van Rijn	Den Haag	11	05	1991
Mej.	C.H.A.	Maas	Breda	14	05	1992
Mevr.	J.J.	Kok-Pieters	Maastricht	15	05	2007
Hr.	B.	Kühr	Den Haag	17	05	2008
Hr.	T.J.	Sodenkamp	Groningen	18	05	1997
Hr.	F.I.	Bovenlander	Den Haag	18	05	2001
Mevr.	A.	Oostdam-de Frankrijker	Alphen a.d. Rijn	20	05	2003
Mevr.	J.	Heuts-In 'T Ven	Geleen	29	05	2012
Mej.	E.	Wolfhagen	Rotterdam	31	05	2014
Mevr.	M.E.V.	Smit-van der Lende	Huizen	11	06	2015
Hr.	J.H.	de Beer	Rijswijk	12	06	1986
Br.	Samuel	W.H.M. Booms	Harlingen	15	06	2017
Mevr.	M.	Finkenflügel-Vosch van Avesaet	Zutphen	19	06	2006
Mevr.	M.W.	Groen-Vesterink	Doesburg	28	06	2006

Collecten in de maanden februari en maart 2020

Zr. Maria Lidwina zal op
zondag 3 mei a.s. in Göffingen (D)
haar eerste Professie doen.

De plechtigheid begint
om 10.00 uur.

Steunen we onze Nederlandse
zuster, vooral door gebed!

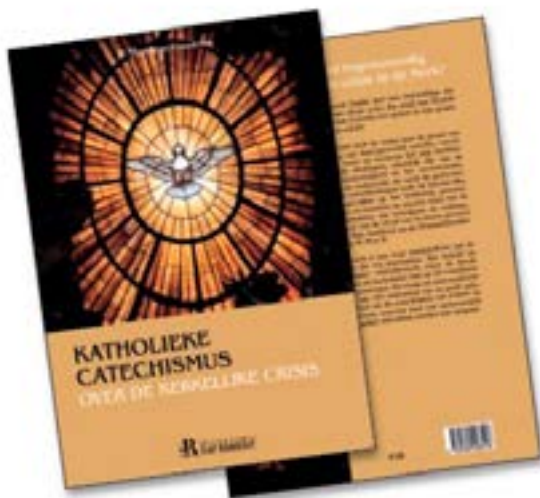

**De
Katholieke
Catechismus
over de
kerkelijke crisis**

18€

- Door Pater Matthias Gaudron -

*Is er tegenwoordig een
crisis in de Kerk?*

Te verkrijgen in onze kerken en kapellen!

Kalender Gerwen *pro forma*

Mei

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1^e kl.)
		18.30	gez. H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Athanasius, biss. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	3	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen
ma.	4	18.30	H. Mis	H. Monica, weduwe (3 ^e kl.)
di.	5	18.30	H. Mis	H. Pius V, paus en bel. (3 ^e kl.)
wo.	6	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	7	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Stanislaus, biss. en mart. (3 ^e kl.)
vr.	8	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	9.00	H. Mis	H. Gregorius v. Nazianze, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
zo.	10	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma.	11	18.30	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, Apostelen (2 ^e kl.)
di.	12	18.30	H. Mis	H. Wiro, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch.); ged. HH. Nereus, Achilles, Domitilla, maagd, en Pancratius, mart.
wo.	13	7.15	H. Mis	H. Servatius, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Robertus Bellarminus, biss. en kerkl.
do.	14	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Bonifatius, mart.
vr.	15	7.15	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3 ^e kl.)
za.	16	9.00	H. Mis	H. Ubaldu, biss. en bel. (3 ^e kl.)
				<i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	17	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma.	18	18.30	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. H. Venantius, mart.; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
di.	19	18.30	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. H. Petrus Celestinus, paus en bel.; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
wo.	20	7.15	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie van Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie

do. 21 10.30 Hoogmis

vr. 22 7.15 H. Mis
za. 23 9.00 H. Mis

zo. 24 10.30 Hoogmis

ma. 25 18.30 H. Mis
di. 26 18.30 H. Mis
wo. 27 7.15 H. Mis
do. 28 17.30 Lof
18.30 H. Mis
vr. 29 7.15 H. Mis
za. 30 9.00 H. Mis

zo. 31 10.30 Hoogmis

Hemelvaart v.d. Heer (1^e kl.); *verplichte feestdag.*

door de week (4^e kl.) (*begin Pinksternoveen*)
O.L. Vrouw op zaterdag (4^e kl.)

Godsdienstlessen nader aan te kondigen

Zondag na Hemelvaart (2^e kl.)

H. Gregorius VII, paus en bel. (3^e kl.); ged. H. Urbanus I, paus en mart.

H. Filippus Neri, bel. (3^e kl.); ged. H. Eleutherius, paus en mart.

H. Beda de Eerbiedwaardige, bel. en kerkl. (3^e kl.); ged. H. Johannes I, paus en mart.

H. Augustinus v. Kantelberg, biss. en bel. (3^e kl.)

H. Maria Magdalena v. Pazzi, maagd (3^e kl.)

Vigilie v. Pinksteren (1^e kl.)

Godsdienstlessen nader aan te kondigen

Hoogfeest v. Pinksteren (1^e kl.); *vóór de Hoogmis Veni Creator*

Juni

ma. 1 10.30 Hoogmis

di. 2 18.30 H. Mis
wo. 3 7.15 H. Mis
do. 4 17.30 Lof
18.30 H. Mis
vr. 5 17.30 Lof
18.30 H. Mis
za. 6 9.00 H. Mis

Tweede pinksterdag (1^e kl.)

in de Pinksterweek (1^e kl.)

Quatertemperdag (1^e kl.)

in de Pinksterweek (1^e kl.)

Eerste vrijdag v.d. maand, Quatertemperdag (1^e kl.)

Eerste zaterdag v.d. maand, Quatertemperdag (1^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur

Godsdienstlessen nader aan te kondigen

zo. 7 10.30 Hoogmis

ma. 8 18.30 H. Mis
di. 9 18.30 H. Mis
wo. 10 7.15 H. Mis
do. 11 17.30 Lof
18.30 H. Mis
vr. 12 7.15 H. Mis

Drievuldigheidszondag (1^e kl.); *kinderzegen*

door de week (4^e kl.)

door de week (4^e kl.); ged. HH. Primus en Felicianus, mart.

H. Margaretha, koningin en weduwe (3^e kl.)

Feest v.h. Allerheiligst Sacrament (1^e kl.)

H. Odulfus, bel. (3^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Johannes a. S. Facundo, bel., en HH. Basilides, Cyrinus, Nabor en Nazarius, mart.

za.	13	9.00	H. Mis	H. Antonius v. Padua, bel. en kerkl. (3 ^e kl.) <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	14	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); na de Hoogmis Lof met Rozenhoedje vanwege het Feest v.h. Allerheiligst Sacrament
ma.	15	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Vitus, Modestus en Crescentia, mart.
di.	16	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	17	7.15	H. Mis	H. Gregorius Barbarigo, biss. en bel. (3 ^e kl.)
do.	18	17.30	Lof	H. Ephrem v. Syrië, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	19	17.30	Lof	
		18.30	gez. H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	20	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Silvester, paus en mart. <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	21	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	22	18.30	H. Mis	H. Paulinus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
di.	23	18.30	H. Mis	Vigilie v.d. H. Johannes de Doper (2 ^e kl.)
wo.	24	18.30	gez. H. Mis	Geboorte v.d. H. Johannes de Doper (1^e kl.)
do.	25	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Wilhelmus, abt (3 ^e kl.)
vr.	26	7.15	H. Mis	HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
za.	27	11.00	gez. H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); Mis v. O.L. Vrouw v. Altijdurende Bijstand Bijeenkomst Derde Orde – <i>tot nader bericht</i>
zo.	28	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	29	18.30	gez. H. Mis	HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1^e kl.)
di.	30	18.30	H. Mis	Gedachtenis v.d. H. Paulus, Apostel (3 ^e kl.)

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: tot nader bericht

J.K.I.: t.n.b.

Geloofsverdieping volwassenen: t.n.b.

Derde Orde: bijeenkomst op zaterdag 27 juni – t.n.b.

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familielevens

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden *pro forma*

Mei

vr.	1	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1 ^e kl.)
		19.00	gez. H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Athanasius, biss. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	3	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
vr.	8	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	9.00	H. Mis	H. Gregorius v. Nazianze, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
zo.	10	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2 ^e kl.)
vr.	15	19.00	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3 ^e kl.)
za.	16	9.00	H. Mis	H. Ubaldus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
				<i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	17	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2 ^e kl.)
wo.	20	19.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
do.	21	10.30	Hoogmis	Hemelvaart v.d. Heer (1 ^e kl.); <i>verplichte feestdag</i> , door de week (4 ^e kl.) (<i>begin Pinksternoveen</i>)
vr.	22	19.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	<i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	24	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2 ^e kl.)
vr.	29	19.00	H. Mis	H. Maria Magdalena v. Pazzi, maagd (3 ^e kl.)
za.	30	9.00	H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1 ^e kl.)
				<i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	31	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pinksteren (1 ^e kl.); <i>vóór de Hoogmis Veni Creator</i>

Juni

ma.	1	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1 ^e kl.)
vr.	5	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Quatertemperdag (1 ^e kl.)
		19.00	H. Mis	
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Quatertemperdag (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
				<i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	7	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
do.	11	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Sacrament (1 ^e kl.)

vr.	12	19.00	H. Mis	H. Odulfus, bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Johannes a. S. Facundo, bel., en HH. Basilides, Cyrinus, Nabor en Nazarius, mart.
za.	13	9.00	H. Mis	H. Antonius v. Padua, bel. en kerkl. (3 ^e kl.) <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	14	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); na de Hoog- mis Lof met Rozenhoedje vanwege het Feest v.h. Allerheiligst Sacrament
vr.	19	18.00	Lof	
		19.00	gez. H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	20	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Silve- rius, paus en mart. <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo.	21	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	26	19.00	H. Mis	HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
za.	27	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); Mis v. O.L. Vrouw v. Altijdurende Bijstand
zo.	28	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	29	19.00	gez. H. Mis	HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1^e kl.)

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: tot nader bericht

Eucharistische Kruisvaarders: t.n.b.

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: t.n.b.

Jong Katholiek Initiatief: t.n.b.

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht *pro forma*

Mei

vr.	1	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1^e kl.)
		19.00	gez. H. Mis	
za.	2	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Athanasius, biss. en kerkl.; daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	3	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen
vr.	8	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	11.00	H. Mis	H. Gregorius v. Nazianze, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)

zo. 10	10.30	Hoogmis	4e zondag na Pasen (2° kl.)
vr. 15	19.00	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3° kl.)
za. 16	11.00	H. Mis	H. Ubaldus, biss. en bel. (3° kl.) <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo. 17	10.30	Hoogmis	5° zondag na Pasen (2° kl.)
wo. 20	19.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2° kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
do. 21	10.30	Hoogmis	Hemelvaart v.d. Heer (1° kl.); verplichte feestdag.
vr. 22	19.00	H. Mis	door de week (4° kl.) (<i>begin Pinksternoveen</i>)
za. 23	11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4° kl.) <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo. 24	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2° kl.)
vr. 29	19.00	H. Mis	H. Maria Magdalena v. Pazzi, maagd (3° kl.)
za. 30	11.00	H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1° kl.) <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo. 31	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pinksteren (1° kl.); vóór de Hoogmis Veni Creator

Juni

ma. 1	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1° kl.)
vr. 5	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Quatertemperdag (1° kl.)
		19.00 H. Mis	
za. 6	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Quatertemperdag (1° kl.); daarna Lof met Rozenhoedje <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo. 7	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1° kl.); kinderzeggen
do. 11	18.00	Lof	
		19.00 H. Mis	
vr. 12	19.00	H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Sacrament (1° kl.) H. Odulfus, bel. (3° kl.; bisdom Utrecht); ged. H. Johannes a. S. Facundo, bel., en HH. Basilides, Cyrinus, Nabor en Nazarius, mart.
za. 13	11.00	H. Mis	H. Antonius v. Padua, bel. en kerkl. (3° kl.) <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>
zo. 14	10.30	Hoogmis	2° zondag na Pinksteren (2° kl.); na de Hoogmis Lof met Rozenhoedje vanwege het Feest v.h. Allerheiligst Sacrament
vr. 19	18.00	Lof	
		19.00 gez. H. Mis	
za. 20	11.00	H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1° kl.) O.L. Vrouw op zaterdag (4° kl.); ged. H. Silvesterius, paus en mart. <i>Godsdienstlessen nader aan te kondigen</i>

zo. 21 10.30 Hoogmis

vr. 26 19.00 H. Mis

za. 27 11.00 H. Mis

zo. 28 10.30 Hoogmis

ma. 29 19.00 gez. H. Mis

3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

HH. Johannes en Paulus, mart. (3^e kl.)

O.L. Vrouw op zaterdag (4^e kl.); Mis v. O.L. Vrouw v. Altijddurende Bijstand

4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1^e kl.)

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht: tot nader bericht

Bespreking missaal: t.n.b.

Geloofsverdieping: t.n.b.

De kleine Misdienaar. ^{IV}

Een kleine blonde koorknaap,
Onsteld en aangedaan,
Kwam uit de Mis des morgens
Te huis bij moeder aan.*

„Nooit moeder,” sprak hij weened
Met sidderend gebaar,
„Nooit dien ik Pater Petrus
De Mis nog aan 't altaar.”

„Maar kindlief,” sprak de moeder
„Zeg mij, wat vrees je dan?
Die goede Pater Petrus
Is zulk een heilig man.”

„Men zegt dat sommijde Englen
In blikkend wit gewaad
Reedem den Pater zweven,
Als hij aan 't altaar staat.

„Ach Moe, gij moest eens weten,”
Hernam 't met droeve stem,
„Eerst was hij braaf en heilig,
Ik hield zooveel van hem.

„Maar hoor, wat ik van morgen
Met eigen oogen zag:
Ik zag een Schoon Kleins Kindje,
Dat op het altaar lag.

„En Pater Petrus lachte
Het Schoone Kindje toe,
En ook het Kindje lachte
Zoo lief, zoo blij te moe.

„Toen nam hij 't in zijn handen,
En boog zich langzaam oer;
Hij bracht het aan zijn lippen,
En 'k zag het kind niet meer.

„Ik ben zoo bang geworden,
Och moeder, nu ik weet,
Hoe dat die Pater Petrus
De kleine kinderen eet.

„Laat mij maar bij u blijven,
Want als ik hem nog dien,
Och moeder, 't is te vrezen,
Dan sterf ik ook mischien.”

De moeder stond hewogen,
Zij drukt haar kind aan 't hart
„Ach kindlief,” sprak ze weened,
„Verban uw bangte smart.”

„Dat kind was 't Kindje Jesus,
Uw kleine lieve Heer;
Het daalde alleen uit liefde
In 't Paters harte neer.

„Die goede Pater Petrus
Hij is zijn beste vriend;
Hij bracht Het in zijn harte
Wijl hij het mint en dient.

„Om morgen zonder vreene
Wer naar den Pater heen;
Hij met geen andre kinderen,
Slechts 't Jeruskind alleen.

„En als gij groot zult wesen,
En Jerus veel bemint,
Dan komt ook in uw harte
Datzelfde Jeruskind.”

(De Volks-Missienaris)

* Dit feit is geschied met Pater Petrus te Mechelen, van de orde des H. Franciscus. Hij was een dier heilige Kloosterlingen, die, om de die Serafische orde er bij duizenden tel, weinig bekend zijn aan de wereld, maar des te grooter zijn in de oogen voor God.

Impressor: Bureau van de 28 August 1881,
P. J. H. Rosset, Gen. et Prof., Liberaal censor.

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 63

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 66

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 67

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nueneu
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 318

Vrijdag 17 april 2020

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

- 4 Hoofdstuk 31: Paulus VI, een liberale Paus
- 9 Hoofdstuk 32: De naconciliaire hervormingen: een zelfmoord-liberalisme

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 17 Brief aan de Vrienden en Weldoeners nr. 89

MILITIA IMMACULATAE

- 22 De Christelijke Zedigheid

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

- 30 Geestelijk Vat, bid voor ons.

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 35 Uitleg van de intentie – Onze Lieve Vrouw’s beste bewijs: Bernadette
- 46 Schatkisten
- 47 “Het valt mij te moeilijk!”
- 52 Puntje
- 58 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

- 60 Jaarprogramma 2020
- 61 Onze Overledenen
- 61 Collecten in de maanden februari en maart 2020
- 62 Eerste Professie Zuster Maria Lidwina
- 62 Nieuw boek: De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
- 63 Kalender Gerwen *pro forma*
- 66 Kalender Leiden *pro forma*
- 67 Kalender Utrecht *pro forma*
- 70 Onze adressen in Nederland
- 71 District Benelux
- 71 Colofon